Влада – Радам!

Голос України

Газета Верховної Ради України

№ 23 (1023) ♦ Субота, 4 лютого 1995 року ♦ Ціна договірна

Чорноморський флот нарешті ходить. У боржниках Севастополя

Витрати Севастополя на утримання Чорноморського флоту за період з липня 1993 року становили 285,9 млн. доларів США, у тому числі за 1994 рік — 190,6 млн. доларів.

Як стало відомо агентству «Інрфакс-Україна» з добре поінформованих джерел у Севастополі, спеціальна робоча комісія ВМС України надала українській делегації на переговорах з проблеми ЧФ з Російською Федерацією документ про щорічні витрати, пов'язані з розміщенням бази ЧФ у Севастополі.

У ньому зазначається, що компенсації місту витрат на утримання міської інфраструктури становили за цей період 125,4 млн. доларів. До цієї суми входять також витрати на підтримання основних фондів міських інженерних споруд, а також податок на землю.

Сумою в 64,6 млн. доларів оцінюються умовні втрати міста, викликані закритістю акваторій, розміщенням об'єктів військових відомств на території Севастополя (що обмежує можливості міста у туризмі, морських торговельних перевезеннях, використанні землі для будівництва житла й у сільгоспвиробництві).

Шкоду, яка завдається навколишньому природному середовищу на території міста й у акваторії бухт, оцінюють у 600 тис. доларів.

З січня 1992-го до червня 1993 року утримання Чорноморського флоту здійснювалося Україною в односторонньому порядку, дані з витрат у цей період до зазначеної суми заборгованості не ввійшли.

Київ не піде на поступки

з проблеми Чорноморського флоту

Президент України Леонід Кучма повідомив, що робота над російсько-українським політичним договором «іде досить важко». Неузгодженими залишилися лише дві позиції, у тому числі проблема Чорноморського флоту. «У цій проблемі українська сторона дійшла до тієї межі, перетинати яку не дозволяють ані чинні українські закони, ані норми політичної моралі. Зокрема, це пов'язано зі статусом Севастополя».

Водночас Президент України висловив упевненість, що найближчим часом Москві й Києву вдасться досягти компромісу з нерозв'язаних питань.

Це тобі не Куклачов!

Ростуть діти, ростуть ціни, радіо радісно трубить про гастролі циркової котячої банди Куклачова, а обиватель мимоволі прислухається до звуків знадвору: почнуть там цього року репетувати коти чи ні? Бо хто знає, як вплинуть нинішні ціни й нинішні харчі на котячі вокальні інстинкти? Чи у котів інакше, ніж у нас? Тобто невже вона йому не каже: мовляв, не можеш кричати — не кричи, але причому тут ціни?! Мишей ловити треба!

А він потім сидить на паркані й думає: от зараз візьму й крикну. Просто так. Щоб знали.

А замість того бурчить собі в обсмалені вуса: «Куклачов, Куклачов... Буржуй... Тьху!».

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Офіційно

Проблеми, реформи і оплески

Президент України Л.Кучма зустрівся з керівниками зарубіжних дипломатичних представництв в Україні. На зустрічі виступив дуаєн дипломатичного корпусу Надзвичайний і Повноважний Посол Італії Вітторіо Сурдо. У зібранні взяли участь Голова Верховної Ради України Олександр Мороз, Прем'єр-міністр Віталій Масол, міністр закордонних справ Геннадій Удовенко, глава Адміністрації Президента Дмитро Табачник.

Президент України у Донецьку

Леонід Кучма провів у Донецьку нараду, на якій обговорено проблеми вугільної промисловості України. Глава держави відвідав ряд машинобудівних підприємств області.

Лицем до світу

«Ми готові тісно співпрацювати з Україною і сприяти її входженню в світовий інформаційний простір», — заявив генеральний секретар Європейського телевізійного союзу Жан Бернар Мюнх під час зустрічі з заступником Голови Верховної Ради нашої держави Олегом Дьоміним. Під час зустрічі сторони наголошували на взаємному інтересі в налагодженні якомога ширшого співробітництва. Пан Мюнх підкреслив, що в нинішніх умовах суспільних реформ важлива роль належить державному телебаченню.

Литва має свій погляд на домагання Москви

Питання розвитку відносин між Україною та Литвою обговорювалися під час зустрічі першого заступника Голови Верховної Ради Олександра Ткаченка з Надзвичайним та Повноважним Послом Литовської Республіки Ромуальдасом Рамошкою. Сторони торкнулися також низки міжнародних проблем. Зокрема, Р. Рамошка цікавився позицією України щодо вимог Москви включити в українсько-російський широкомасштабний договір пункту про подвійне громадянство. Посол запросив О. Ткаченка відвідати Вільнюс під час урочистостей в День незалежності Литви.

У Президії Верховної Ради України

2 лютого відбулося чергове засідання Президії Верховної Ради України.

Члени Президії мали заслухати інформацію уряду, як виконується постанова Верховної Ради України від 18 листопада 1994 року «Про постанову Кабінету міністрів України від 21 жовтня 1994 року № 733 «Про ціноутворення в умовах реформування економіки». Однак досі документів, в яких би було проаналізовано, що відбулося в суспільстві після введення постанови № 733, Президія Верховної Ради не отримала.

Тому дано доручення Кабінету міністрів на черговому засіданні Президії поінформувати, як підвищення цін відбилося на життєвому рівні населення.

Урядові доручено також доповісти на черговому засіданні Президії і щодо проведення розрахунків з товаровиробниками за сільськогосподарську продукцію, реалізовану в 1994 році та підготовку до проведення весняних польових робіт у 1995 році.

Члени Президії Верховної Ради знову повернулися до звернення групи народних депутатів України щодо порушення Адміністрацією Президента України прав народних депутатів, що сталося 30 січня ц.р. Створена тимчасова депутатська комісія має ретельно вивчити це питання і підготувати відповідні документи до наступного засідання Президії.

Запропоновано на розгляд сесії проект закону України про поводження з радіоактивними відходами.

На засіданні Президії обговорено інші питання державного життя.

Вів засідання Президії Голова Верховної Ради України Олександр Мороз.

У фракціях і групах

«ЦЕНТР» КЕРУЄТЬСЯ РЕАЛІЯМИ ЖИТТЯ

ДЕПУТАТСЬКА група «Центр» у Верховній Раді України створена задовго до формування інших фракцій і груп. Яка мета її створення — про це розмова нашого кореспондента з координатором групи Антоном БУТЕЙКОМ.

— Спочатку до нашої групи, а точніше — блоку, входило близько 130 парламентаріїв. В основному це люди з поміркованими поглядами, які мають досвід роботи у державних, господарських органах, інших структурах. Вони не займали крайньої правої чи лівої позиції, не заангажовані певними політичними силами. Планувалося, що блок буде консолідуючим ядром парламенту, а депутати вестимуть роботу в конструктивному руслі. Саме така мета ставилася під час створення групи.

— Однак пізніше стався розкол?

— Ні. Під час формування Президії Верховної Ради вирішено було, що в ній мають бути пропорційно представлені парламентарії різних напрямів. Так би мовити за інтересами. Тоді до фракцій і груп центристського спрямування «Центр», «Реформи», «Єдність» та Міжрегіональної відійшли люди, які працювали в рамках нашого блоку. Після їх формування ми почали знову співробітничати, а основним напрямом нашої співпраці стала робота над законопроектами, які мали б сприяти виведенню економіки України з кризи. Наприклад, помітною була наша консолідація під час обговорення та ухвалення основних засад соціально-економічного розвитку держави, запропонованих Президентом України. Тоді група співробітничала не лише з центристськими, а й з іншими фракціями і групами. Адже помірковані люди є як у правому, так і в лівому блоках. Фактично нині ми координуємо діяльність у рамках шести груп і фракцій. Окрім названих, ще «Державність» і Рух... Активно співробітничали ми і при розгляді проектів закону про владу та місцеве самоврядування в Україні. Саме тоді була продемонстрована єдність поглядів парламентаріїв, які представляли фракції і групи центристського спрямування.

— А над чим працює група сьогодні?

— Нині ми регулярно збираємося для обговорення найважливіших питань порядку денного і координації своєї роботи. Одним з найважливіших напрямів є створення конструктивної парламентської більшості. За умови досягнення цієї мети набагато легше буде приймати закони, життєво необхідні державі та народові. Політичні амбіції мають відійти на другий план. Що я маю на увазі? На Президії Верховної Ради, наприклад, ми намагалися зробити все задля того, щоб на розгляд сесії виносилися пріоритетні питання, які сприятимуть виведенню держави з економічної кризи. Зокрема, законопроекти щодо податків, ціноутворення. Адже стільки вже говорили про паритет цін між сільськогосподарською і промисловою продукцією, а проблема залишається невирішеною. Не менш важливими є закони про оплату праці та соціальний захист населення.

— І наскільки результативні зусилля вашої групи?

— На жаль, кардинально повернути роботу Верховної Ради і її Президії в конструктивне русло нам поки що не вдалося. Тож втрачено чимало часу, і лише наприкінці минулого року розпочали активно вести мову про необхідність прийняття законів, які я вже згадував.

— Однак вважається, що, критикуючи, треба пропонувати щось своє...

— Абсолютно правильно. Своє основне завдання ми вбачаємо не в критиці, а у підготовці документів, які б відповідали реаліям сьогоденного життя в Україні. Тому наші представники в постійних комісіях активно працюють над законопроектами, запровадження яких сприяло б тому, щоб урешті-решт запрацювало виробництво.

Тривалий час нам говорили про неможливість нормальної заробітної плати в умовах економічного спаду. Як наслідок, переважна частина людей України опинилася на межі виживання. З такою постановкою питання і його наслідками ми не могли погодитися. Тому спільно з профспілками приступили до розробки законопроекту про заробітну плату, який нещодавно прийнятий у першому читанні. Вважаю, що він сприятиме (за умови, що найближчим часом буде прийнятий як закон) відновленню виробництва. Адже заробітна плата, на яку людина не може прожити, як і непомірні податки на виробника, — стримувальний фактор в економіці. До речі, цей законопроект було внесено на обговорення сесії всупереч намаганням Кабінету міністрів заблокувати його. І взагалі, чимало законів, проекти яких виконавча влада мала вже давно запропонувати на розгляд Верховної Ради, так і не дійшли до нас. Тому не зайве було б звернутися до практики інших країн. Там, наприклад, якщо у визначений час проект закону не підготовлений, відповідальний за це не одержує зарплату. Такий захід варто застосувати як до виконавчого, так і до законодавчого органу. Може, це дещо пожвавило б роботу над документами, прийняття яких надзвичайно важливе для всієї України.

— А щодо планів?

— Якщо коротко, то група «Центр» і надалі керуватиметься у своїй роботі реаліями та доцільністю, конструктивізмом задля поліпшення роботи Верховної Ради України.

Інтерв'ю вів Василь ТУГЛУК.

ДОПОМАГАЮЧИ МОЛОДІ, РЯТУЄМО ПРИРОДУ

Українська Екологічна Академія наук надає велике значення роботі по залученню молоді до вивчення й охорони навколишнього природного середовища. Працюючи в контакті з науковою молоддю, студентами вузів, учнями середніх навчальних закладів, УЕАН спрямовує свої зусилля на формування в суспільстві бережного ставлення до природи.

Однією з цікавих традиційних форм діяльності стали щорічні конкурси молодих учених-екологів з різних напрямів екологічної науки. Під час проведення таких конкурсів молоді дослідники—представники різних регіонів України мають можливість винести на суд висококваліфікованого журі і своїх ровесників дослідження з актуальних проблем охорони довкілля.

Академія спрямовує зусилля і на розвиток зарубіжних наукових контактів творчої молоді, зокрема організовує участь за кордоном, що є важливим напрямком інтеграції в світове наукове товариство.

Звичайно, зусилля молодих учених потребують і фінансової підтримки, і тут на допомогу приходять спонсори, які в розвитку вітчизняних наукових сил вбачають майбутнє. Так, фармацевтична фірма «Нікомед», яка активно проводить наукові дослідження з метою розробки протиракових та нових рентгено-контрастних і серцево-судинних препаратів, підтримує діяльність УЕАН по залученню молоді до наукових пошуків і участі в міжнародних проектах.

Зараз Українська Екологічна Академія наук веде підготовку до чергової зустрічі творчої молоді, і можна сподіватися, що в наш нелегкий час ця діяльність дасть свої позитивні наслідки.

Лист Президенту України

ГРІХ СМІЯТИСЯ НАД МАТІР'Ю

Шановний Леоніде Даниловичу!

Як стало відомо з повідомлень засобів масової інформації, більше ста народних депутатів України звернулися до Вас з вимогою порушити питання про надання російській мові статусу офіційної.

Свою позицію вони мотивують наявністю значної частини російськомовного населення на території України, які хочуть задовольняти свої духовні потреби на рідній мові, високим авторитетом російської мови в світі, негативними наслідками «українізації», які начебто мають місце в суспільстві.

Не піддаючи сумніву патріотизм цих людей відносно української держави і їх уміння прогнозувати наслідки своїх дій, хочемо висловити свої міркування щодо порушеного питання.

Так історично склалося, що один з найбільших і найдревніших слов'янських народів з відомих причин не міг забезпечити нормальний, природний розвиток української культури і найважливішої її складової — української мови. Багато століть поспіль її топтали, принижували, зводили до рівня побутової або й просто забороняли. Така політика велась і на сході, і на заході України, велася жорстоко, невважаючи на численні жертви, на які йшов народ, захищаючи свої святині.

Гідна подиву дивотворна сила нашої мови, її здатність відновлюватися після, здавалося б, повної руйнації. На цій мові побачила світ найдревніша Конституція Пилипа Орлика, на її основі було створено перший у світі словник комп'ютерної термінології, нею писали свої твори безсмертні Тарас Шевченко та Леся Українка.

Але найбільша заслуга нашої мови в тому, що вона донесла до сучасників українську пісню, донесла з найдавнішої минувшини в усій її красі і незмінності.

І сьогодні, коли український народ будує власну державу, дивно і боляче бачити, як триває подальша руйнація нашої мови, зникає українська книга, ледь животіє національна преса, театр, кіно. Тому нам дивно і незрозуміло, про яку «насильницьку українізацію» пишуть шановні народні депутати держави Україна? Хіба щоб посміятися. Та сміх цей гіркий і невчасний. Бо гріх сміятися над своєю матір'ю.

Ми шануємо культури всіх народів. І серед тих, хто підписав це звернення, представники різних національностей. Але нас об'єднує любов до рідної землі і повага до її багатонаціональної культури. І умови створити для розвитку культур ми повинні рівні, нікого не підносячи і не принижуючи, як це і робиться сьогодні в нашій державі. Адже нинішній Закон України про мови забезпечує вільне вживання мов усіх національностей, в тому числі і в державних установах.

Тому пропозиції про якийсь особливий статус російської мови в державі Україна вважаємо дискримінаційними по відношенню до мов інших національностей, що проживають в Україні, такими, що відволікають увагу народу від єдино важливого сьогодні завдання, — реформування української економіки і поліпшення на цій основі умов життя. Такого собі не дозволяє жоден народ, у тому числі і російський, на землі якого проживає багатомільйонна громада українців, що шанують ту землю і не висувають ніяких вимог. Бо не можна висувати вимоги до народу, який прийняв тебе як брата. Віримо, що так думає і більшість росіян, яких по материнському прийняла земля України.

Ми, народні депутати України з різних її регіонів, звертаємося до всіх, хто живе на нашій прекрасній і древній землі, незалежно від національності, політичних поглядів чи віросповідування, ми всі — громадяни України, діти цієї землі. Тож об'єднаймо свої зусилля навколо розбудови молодої держави, її економічної стабілізації, адже саме тут жити нашим дітям і онукам.

Тому, звертаючись до Вас, шановний Леоніде Даниловичу, як гаранта державності, просимо бути твердим, зваженим і мудрим. Історія вивела Вас на найвищий щабель державної влади і від Вас значною мірою залежить, яким буде наш народ, і яке місце він посяде у світовому співтоваристві.

Народні депутати України (понад 170 підписів).

Анатолій МАТВІЄНКО:

Особистість у мистецтві — національне надбання

Голова ради Фонду сприяння розвитку мистецтв України про зроблене і намічене

Від липня 1994 року, коли указом Президента Л.М.Кравчука був створений Фонд сприяння розвитку мистецтв України і через двадцять днів, 28 липня, новим главою держави Л.Д.Кучмою було затверджено Положення про його діяльність, минуло понад півроку.

В чому ми переконані і що нам вдалося зробити? За нинішніх умов найбільш незахищеними виявилися представники мистецтва і науки, гордість нації, її інтелект і совість, запорука подальшого існування.

Здобувши, нарешті, державну незалежність, переживши певний період ейфорії, українське суспільство постало перед розв'язанням проблеми творення нового суспільства. Творення не на словах, а в реальних діях. І тут одразу ми всі відчули відсутність мойсеїв, спроможних повести народ правильним шляхом, шляхом еволюційного розвитку, незворотного реформування суспільства і економіки, переосмислення старих і формування нових ідейних та етичних засад.

Наш короткий, але гіркий досвід доводить, що будь-які заклики і наміри залишаються лише потрясінням повітря, якщо до процесу творення не долучається потужний інтелектуальний потенціал суспільства, що день у день має примножуватися.

Нехтування цього чинника, недооцінка могутньої сили ідейного та емоційного впливу високого мистецтва загрожують призвести до деградації громадської свідомості, а відтак — до національної катастрофи.

Відчуття цієї небезпеки згуртувало нас, представників творчої інтелігенції, політиків, науковців, підприємців, усіх, для кого поняття сьогодення і майбуття нашої незалежної держави — не порожні слова. І ми створили Фонд сприяння розвитку мистецтв України. Ми були одностайні в усвідомленні того, що єдине, що залишає слід на землі, — це культура, матеріалізовані талант і майстерність наших митців. Не утопії міста Сонця Томмазо Кампанелли, а золотоверхі куполи Київської Софії і Лаври, поезії Шевченка і Лесі Українки, мелодії Бортнянського, Леонтовича і Лисенка, іконопис і парсуна т.зв. козацького бароко і малярство Катерини Білокур, фільми Довженка і Параджанова.

Чи мали ми право, враховуючи і відчуваючи на собі тягар перехідного періоду, ту матеріальну скруту, що її зазнали мільйони і мільйони наших співвітчизників, зробити саме цей вибір? Переконаний, ми були праві. Адже ми виходили з упевненості, що запорукою подальшого існування народу є його мова і культура. Так, саме культура духовна, культура політична і матеріальна, культура способу життя.

Лише та спільність людей, людей, а не фізичних істот, має перспективу залишитися нацією, народом, яка спрямовує свої зусилля не лише на задоволення споживацьких потреб, але передусім збагачує свій внутрішній світ, у своєму способі життя дотримується засад гуманізму, моралі, творення. І якщо ми хочемо запобігти національному манкуртизму і зомбізму, досягти гармонії і досконалості, маємо дбати про високий рівень нашої культури і духовності.

Ми не романтики-ідеалісти. Ми далекі від будь-яких честолюбних, амбітних інтересів. Нас не вабить слава благодійників. Ми переконані: буде мова, буде мистецтво, збережемо храми і пісні — буде народ!

Допомагаючи митцям, ми не ангажуємо їхню творчість на відміну від держави будь-якого суспільного ладу, ми не примушуємо авторів створювати щось «на замовлення», виступати апологетами будь-якої відвертої або прихованої ідеології.

Політику, громадську діяльність можна успішно проводити, лише керуючись законами моралі і честі. Тут ми безкомпромісні.

Рада Фонду не переслідує жодних політичних намірів і кон'юнктурних інтересів, хоча ініціатива його утворення належить представникам Трудового Конгресу України, партії, яка однією з основних своїх програмових засад вважає відродження духовності, розвиток і піднесення культури.

Якщо більшість з нас виступає прихильниками соціал-демократичної ідеї, декларує свободу прояву інтелекту, творчої особистості, то чи можемо ми водночас, сприяючи реалізації мистецького проекту, ставити перепони уславленому метру або талановитому початківцю? Тому всі наші зароблені кошти, всі благодійницькі внески будуть віддані тільки мистецтву, розвитку художньої культури суспільства!

Можу послатися лише на один з багатьох прикладів конкретної діяльності Фонду. Ми відгукнулися на сигнали SOS «Літературної України», але наша допомога не була обумовлена якимись вимогами і застереженнями щодо змісту і спрямованості газети.

З історії ми знаємо, що кожна формація, кожний режим або конфесія завжди намагалися скористатись з емоційного заряду живопису, музики, слова. І ми знаємо, що егоцентризм влади завжди супроводжувався трагедією зламаних доль, нездійсненних задумів, спустошених душ... Скільки велетів змушені були за різних обставин слугувати панівній ідеології, часто-густо «наступаючи собі на горло», вдаючись до компромісів, конформізму, зазнаючи краху ідеалів, ілюзій, райдужних перспектив!

Будемо вважати свій обов'язок виконаним, якщо певною мірою надамо можливості митцеві працювати вільно — створювати картини, фільми, опери, балети, пісні, видавати альбоми гравюр, репродукцій. Хай у наше життя, складне, буремне життя народу, який пішов тернистим шляхом реформ, прийде краса!

Світовий авторитет сьогоднішньої Української держави визначають здобутки таких велетів, як Борис Патон, Микола Амосов, Олесь Гончар, Михайло Дерегус; Микола Колесса, Богдан Ступка...

Україна завжди була багата на таланти. Споконвіку в нашій землі шанували поетів, художників, музик. Ще за часів Київської Русі фрески легендарного Аліпія викликали, як свідчить літопис, екстаз лаврських прочан. Софіївські мозаїки та авангардна пластика Олександра Архипенка, козацькі парсуни і мелодії Веделя, веселкове буйноквіття великодніх і народних строїв, мужня ліра Кобзаря, стійкість Миколи Зерова і Василя Стуса, чарівний спів Соломії Крушельницької та Івана Козловського, новаторські пошуки Леся Курбаса і трагічний талант Івана Миколайчука... Все це гілки одного вічнозеленого і плодоносного дерева українського мистецтва.

Наше завдання — захищати цей історичний і природний феномен. Наша мета — сприяти, аби він підносив духовно наше суспільство, задовольняв естетичні потреби українського народу, примножував його світову славу.

Фонд допомагатиме реалізації мистецьких проектів, що містять у собі істинне виявлення мистецтва і культури.

При цьому ми виходимо з усвідомлення, що поняття авангардизму, традиціоналізму, інших «ізмів» умовні і тимчасові. Адже все, що ще вчора вважали за непридатне, незрозуміле, дисгармонійне, навіть шокуюче, сьогодні міцно увійшло в свідомість, перетворилося на знаки доби нашого часу. Ми йдемо у XXI століття з музикою Прокоф'єва, Шостаковича, Бріттена, Шнітке, Скорика, Лесі Дичко, живописом Малевича, бойчукістів, Кричевського, Манайла, Яблонської, поезією Михайла Семенка, Павла Тичини, Ліни Костенко... Хто наважиться твердити про цих, але далеко не всіх, хто був, хто є, що вони належать до авангарду чи традиції?!

Не забуваємо ми і про необхідність відновлення пам'яток історії і культури, що стали жертвами вандалізму. Доки в руїнах височітимуть залишки Успенського собору в Лаврі, доки Михайлівська Золотоверха церква залишатиметься прекрасною і трагічною примарою, не відновлено оселі Шевченкових батьків, не реанімовано Софіївський заповідник в Умані і Качанівський маєток, не завершено реставрацію собору в Козельці, фортеці в Хотині та інших пам'яток трагічного минулого, ми залишатимемось у боргу перед нашим вистражданим і вибореним.

За півроку своєї діяльності Фондом з допомогою громадськості було реалізовано ряд практичних заходів, що відповідають нашим статутним положенням.

Нещодавно на засіданні ради було підбито перші підсумки діяльності Фонду, в яких віддзеркалилася основна мета його діяльності — допомога окремим митцям в умовах становлення ринкових відносин, сприяння соціальному захисту діячів мистецтв, розвиткові творчих процесів у суспільстві, формуванню ринку в Україні.

Віддаючи глибоку шану діячам мистецтва, які у битвах Великої Вітчизняної війни відвернули від Батьківщини загрозу німецько-фашистського рабства, ми сплачуємо щокварталу митцям—учасникам бойових дій 1 млн.карбованців. Всебічно вивчивши умови життя видатних діячів української культури з Києва, Львова, Ужгорода, інших міст, рада Фонду почала сплату найбільш потерпаючим додаткових пенсій. Ми профінансували також першочергові потреби Будинку ветеранів сцени Спілки театральних діячів.

За участю Фонду успішно дебютував Київський молодіжний симфонічний оркестр під орудою талановитого диригента Сергія Протопопова, було споруджено пам'ятник гетьману Івану Мазепі в селі Мазепинцях на Київщині, відбулися гастролі дитячого колективу «Пролісок» у ФРН, концерти відомого російського письменника-сатирика М.Задорнова в Києві, відкрилася виставка творів українських художників у Польщі, йде плідна співпраця корифеїв української сцени Ади Роговцевої і Богдана Ступки над виставою за мотивами драми Е.Олбі «Хто боїться Вірджинії Вульф?» та ін.

Зараз на часі — організація роботи групи молодих художників у мальовничому Седневі, встановлення стипендій для обдарованих студентів Київської та Львівської академій мистецтв, українських консерваторій і музичних шкіл, матеріальна підтримка визначних діячів української культури, які за віком і станом здоров'я опинилися в тяжкій скруті, випуск щомісячних телепередач, присвячених пропаганді здобутків національної і світової художньої культури, підготовлених студією «Золоті ворота», проведення кінофестивалів, виставок, концертів, фестивалю української естрадної пісні імені Володимира Івасюка, видовищних програм тощо.

Нові дослідження українських мистецтвознавців, істориків літератури, культурологів, філософів оприлюднюватимуться в альманасі «Хроніка-2000», який став нашою друкованою трибуною. Ми надаватимемо реальну допомогу організації ряду науково-теоретичних конференцій, присвячених актуальним проблемам української культури сьогодення, які відбудуться цього року у Києві, Львові тощо.

Нині системна робота неможлива без достатньої матеріальної бази, новітніх електронно-комп'ютерних систем, створення банку даних про чинне законодавство в галузі культури і мистецтва, Укази і розпорядження Президента України, постанови Верховної Ради, уряду. Ми намагаємося уважно аналізувати діяльність сучасних українських митців, роботу творчих колективів, закладів культури. Запроваджений моніторинг мистецького процесу в нашій державі в усіх його проявах, висвітлення його в засобах масової інформації, спеціальній періодиці і літературі.

В цьому Фонд очікує на підтримку держави, представників підприємницьких і фінансових структур.

Інтелектуальний потенціал Фонду зараз спрямований на розробку конкретних пропозицій для розгляду Президентом нашої держави і Верховною Радою з проблем зміцнення законодавчої бази і постійної підтримки з боку вищого керівництва процесів розвитку культури і мистецтва, захисту і примноження інтелектуального потенціалу суспільства. Адже прийняті парламентом у лютому 1992 року, на світанку нашої незалежності, Основи законодавства про культуру, перетворилися на гучні декларації, інші державні акти (попередні укази Президента, постанови уряду тощо) ніхто не збирається виконувати...

А час іде. А з його плином ми втрачаємо таланти, не дораховуємося нових пісень, віршів, романів, фільмів, картин...

Тому ми просимо народних депутатів, уряд уважно прислуховуватися до пропозицій щодо захисту національної культури, надання на перехідний період становлення нашої економіки відповідних пільг, аби ми змогли робити більш потужною нашу матеріальну базу, аби наші зусилля, спрямовані на піднесення національного мистецтва, були ефективнішими.

Так, зокрема, в зв'язку з розглядом Верховною Радою проекту закону про приватизацію промислових підприємств, державного і комунального майна, рада Фонду порушила питання перед парламентом про включення до Закону права художників приватизувати творчі майстерні, в яких вони працюють.

Ми повністю приєднуємося до заклику Президента Леоніда Кучми — проголосити мораторій на 1995 — 2000 роки на будь-яку політичну боротьбу. Нехай над ристалищем партійних, корпоративно-фракційних та амбітних баталій постане тиша злагоди і творення. Творення держави, економіки, культури.

У планах на майбутнє — масштабні дії. Зараз оголошено конкурс проектів, який має на меті виявити найбільш прогресивні, перспективні ідеї та ініціативи, втілення яких сприятиме розвитку українського мистецтва, піднесенню художньої культури широких верств населення, особливо молоді. Розробляється концепція і формується матеріальна база соціальної допомоги ветеранам українського мистецтва.

В усій нашій діяльності ми спираємося на чисельний актив однодумців-патріотів. Серед них не тільки митці, члени творчих Спілок, працівники закладів культури, науковці, але й політичні діячі, представники комерційних і підприємницьких структур. Усі вони вважають своє співробітництво з Фондом виконанням громадянського обов'язку.

Адже Україна завжди була багата і на таланти, і на добродіїв. І Ярослав Мудрий, і Гальшка-Єлізавета Гулевичівна, і Петро Конашевич-Сагайдачний, і Іван Мазепа, і Григорій Галаган, і Василь Тарновський, і Василь Симиренко, і Микола Терещенко.... Несть їм числа!

Маємо реальну підтримку Президента, яку Л. Д. Кучма висловив наприкінці минулого року під час зустрічі з керівництвом ради Фонду.

Ми з оптимізмом дивимося у майбутнє. Ми переконані в реалізації наших планів. А також у тому, що фонди, подібні до нашого, повинні з'явитися і в сфері науки, і в інших.

Від редакції: ця розповідь за своїм стилем нагадує і декларацію про наміри, правда, вже з конкретними справами, і звіт за певний період, і заклик. Але ми свідомо пішли на це, аби зайвий раз підкреслити: хто хоче приносити користь — шукає можливості і, як бачимо, діє. А хто не хоче — скрушно хитає головою і фіксує ситуацію. Склавши руки. Тож будемо діяти?!

Призначення тижня

Віце-прем'єрів прибуло

Коли людина в сорок років стає віце-прем'єром, про неї кажуть: зробила блискучу кар'єру. Це цілком стосується Сергія Григоровича Осики, якого Указом Президента України призначено віце-прем'єром із зовнішньоекономічних зв'язків.

Мені доводиться писати про чергове призначення Сергія Осики вдруге. Торік наприкінці серпня я писав про його призначення на пост міністра з зовнішньоекономічних зв'язків. Скажу одразу: ця посада залишилася за ним. А нинішнє призначення на пост віце-прем'єра цілком пояснене, з огляду ж на переговорний процес із державами близького зарубіжжя, і Російською Федерацією зокрема, вельми виправдане. Фахівець у сфері міжнародного права, прихильник лібералізації зовнішньоекономічної діяльності і врівноважений політик — це все про нього. Про ці його риси газети вже писали.

Що кажуть друзі про Осику поза дипломатичними раутами, коридорами влади? Ще студентом факультету міжнародних відносин Київського університету імені Тараса Шевченка добре грав у баскетбол. Полюбляє слухати музику: як класичну, так і шлягери, авторську пісню. Найчастіше слухає Юрія Лозу, Олександра Розенбаума. Кажуть, пише вельми непогані акварелі. Ще одна пристрасть — любов до свійських тварин. Він тримає кавказьку вівчарку.

Сергій БОРИСЕНКО.

Подія тижня

Сергій ЛАВРЕНЮК, «Голос України»

ВИЩЕ ГОЛОВИ МОЖНА СТРИБНУТИ,

лише заробляючи стільки, як Бубка

Те, що з лютого зростатимуть ціни, знали всі ще три місяці тому — з моменту прийняття Кабінетом міністрів постанови № 733. Але сьогодні складається враження, що цей факт знову застав усіх зненацька. Особливо владні структури. Ціни підняли, а належної системи соціального захисту населення не створили. Зрозуміло, що над цим потрібно багато працювати, а підняти ціни — раз плюнути.

Одразу зауважу: за все треба платити реальну ціну. Але відчуття реальності має зберігати не тільки громадянин, а й держава. Скажімо, у Німеччині дуже дорого коштують житлово-комунальні послуги, але там їх висока вартість повною мірою закладена у заробітну плату.

Наскільки наша зарплата враховуватиме підвищення цін? Уряд планує встановити межу малозабезпеченості на рівні 780 тисяч карбованців, тоді як за найтверезішими розрахунками ця межа балансує на рівні 2—2,5 мільйона карбованців. В той же час за урядовим проектом розмір сукупного середнього доходу на душу населення, що даватиме право на державну допомогу, становитиме 1 мільйон 400 тисяч карбованців. Чи не призведе це до того, що люди взагалі перестануть платити за житло, послуги та електроенергію? До речі, стосовно електрики: за словами міністра енергетики Вілена Семенюка вартість одного кіловата зросте у 5-6 разів. Нагадаю, що досі кіловат коштував 300-450 карбованців. Відтепер і центральне опалення коштуватиме 10 тисяч карбованців за один квадратний метр, вода і каналізація у будинку з гарячим водопостачанням — 54 тисячі на одну людину. Щоправда, передбачено, що для малозабезпечених плата за житлово-комунальні послуги не має перевищувати 15 відсотків середньодушового доходу сім'ї. Тобто, 85 відсотків компенсуватиметься за рахунок бюджету. Як повідомили у Держкомунгоспі України, щоб отримати компенсацію, слід звернутися до органів соціального захисту із заявою, до якої додати довідки про склад сім'ї та про розмір доходів за останні три місяці. Заяву мають розглянути протягом 10 днів, і, якщо справу вирішать позитивно, про це буде повідомлено у відповідний ЖЕК. До того ж, зважаючи на складність системи, за лютий (без стягнення пені) можна буде заплатити до 1 квітня.

І, нарешті, про ціни на громадський транспорт. Їх цілком віддано до рук місцевих адміністрацій. Тож сьогодні в одних містах проїзд безплатний, в інших — платний, а в Києві місячний проїзний квиток на всі види транспорту коштує 830 тисяч карбованців. Проте місцевим адміністраціям, очевидно, потрібно нагадати, що за постановою № 733 у лютому плата за транспортні послуги не може перевищувати 40 відсотків витрат. Тобто, якщо, за словами В. Пинзеника, собівартість однієї поїздки у київському метрополітені 7490 карбованців, то плата не повинна перевищувати 3 тисячі. Та з нас беруть 7 тисяч!

Втім, можна прогнозувати деякі зміни у наведених цифрах, бо з початком сесійних засідань своє слово скаже Верховна Рада, активне обговорення цього питання йде у Кабінеті міністрів, посилюють тиск профспілки. Бо, розуміючи, що за все треба платити, також усвідомлюєш: вище від сьогоднішніх цін можна стрибнути, лише заробляючи, як рекордсмен і чемпіон Сергій Бубка.

Ціни

ХТО НА ЩО ЗДАТНИЙ

Згідно з відповідною постановою Кабінету міністрів України від 21 жовтня 1994 року «Про ціноутворення в умовах реформування економіки», з 1 лютого ціна на комунальні послуги й транспорт має бути приведена до 40 відсотків від собівартості, а з 1 липня — до 60.

У Києві тепер вартість проїзду в метро становить 7 тисяч карбованців замість 1,5 тисячі раніше. За словами начальника управління цін Київського міськвиконкому Василя Яструбинського, деяке «завищення» тарифів на проїзд у метро, на що вказував у вівторок на прес-конференції перший віце-прем'єр Віктор Пинзеник, зумовлено відсутністю бюджетних дотацій на утримання метрополітену, капітальне будівництво нових ліній, потребою розв'язувати проблеми ремонту й оновлення рухомого складу. Вартість проїзду в київському трамваї, тролейбусі та автобусі також зросла до 5 тисяч карбованців замість 1 тисячі раніше.

У Донецьку ціни на транспорт також зросли. Вартість проїзду у міському транспорті становить 2 тис крб. проти 1 тисячі раніше. Вартість проїзду у Харківському метро тепер становить 5 тис крб. замість 1,5 тис раніше, а в автобусі, трамваї і тролейбусі — 3 тис крб (1 тис).

У Запоріжжі тарифи на транспорт поки що не підвищено, проте, як повідомили кореспонденту «ІФ-Україна» у міськвиконкомі, готується рішення про підвищення найближчим часом в 2—2,5 раза сплати за проїзд у міському громадському транспорті. Міськвиконком надіслав до уряду України розрахунки, які показують, що вводити сьогодні нові тарифи на житло й комунальні послуги недоцільно.

Водночас, як повідомив кореспондента «ІФ-Україна» заступник міністра економіки Криму Федір Костюченко, у Криму з 1 лютого тарифи на проїзд у транспорті, комунальні послуги, газ та електроенергію не змінилися. У Севастополі з 1 лютого проїзд у міських автобусі, тролейбусі і на катері коштує 5 тис крб. замість 1 тис. Пільги для пенсіонерів збережено.

Як повідомив у середу в інтерв'ю газеті «Вечерний Севастополь» начальник управління транспорту міськради Володимир Краснов, собівартість проїзду у тролейбусі становить 30 тис крб., на катері — 34 тис, на автобусі — 50 тис. За його словами, до нинішнього підвищення вартість проїзду становила всього 5 відсотків від реальної вартості перевезень. За нинішнього підвищення цін транспортники розраховують відшкодовувати хоча б 15—20 відсотків витрат.

В кінці тижня

Закон у нас єдиний. Шануйте його

Президент України Л.Кучма видав Указ, яким скасовує Указ президента Автономної Республіки Крим від 19 вересня 1994 року № 129 «Про стимулювання діяльності органів рибоохорони у Республіці Крим» як такий, що не відповідає законам України «Про охорону навколишнього природного середовища» та «Про тваринний світ».

Алло, Бухарест!

Лінію прямого телефонного зв'язку між штабами ВМС України та Румунії встановлено відповідно з досягнутою домовленістю про розширення взаємних контактів військових відомств України та Румунії. Вона допоможе штабам ВМС двох причорноморських держав оперативно взаємодіяти з широкого кола питань, пов'язаних з проведенням навчань, аварійно-рятівних робіт, здійсненням товариських візитів.

Ротація почалася

2 лютого з одного з військових аеродромів міста Миколаєва до Югославії вирушив літак військово-транспортної авіації з першою командою військовослужбовців, які відбули на ротацію українського батальйону миротворчих сил ООН. Це перший з п'яти рейсів, якими буде доставлено до Югославії новий склад укрбату чисельністю 500 осіб.

Християнська конференція у Донецьку

Вчора в Донецьку відкрилася всеукраїнська християнська конференція, яку проводить Духовний центр незалежних церков Повного Євангелія. На слідуй Духовний центр об'єднує понад 30 церков Повного Євангелія.

Інформація до роздумів

«Градобанк» не є гарантом з якихось зобов'язань довірчого товариства «Гермес-фінанс-Україна». Цю заяву прес-служби «Градобанку» зроблено у зв'язку з численними зверненнями громадян.

Вибачайтеся, начальнику

Після третього засідання Ворошиловський районний суд Донецька зобов'язав начальника міської міліції полковника Аркадія Балдовського вибачитися на сторінках газети «Город» перед директором фірми «Люкс», президентом акціонерного товариства «Футбольний клуб «Шахтар» Олександром Брагіним. Раніше Брагін подав на полковника Балдовського і газету «Город» до суду за те, що у статті полковник назвав його «керівником злочинного клану, який займається вбивствами на замовлення», і зажадав або доказів такого звинувачення, або прилюдного вибачення Балдовського зі сторінок зазначеної газети. Суд визнав за можливе задовольнити позов Олександра Брагіна...

Вибух, який розбудив Сімферополь

Вчора, о 1 годині 15 хвилині ночі пролунав потужний вибух, у центрі Сімферополя. Вщент зруйновано будинок валютного магазину «Віалакі», постраждали й інші споруди, зокрема, ресторан «Океан».

Фахівці стверджують, що вибуху такої руйнівної сили Крим ще не знав. Розпочато слідство.

Пропозиція

«ДАЙОШ ЩЕ ОДИН ВИХІДНИЙ!»

Ряд демократичних партій України запропонував Голові Верховної Ради Олександрові Морозу виступити з законодавчою ініціативою про внесення до списку державних свят України дня 22 січня.

У зверненні, яке підписали голова Народного Руху України В. Чорновіл, голова Християнсько-демократичної партії В. Журавський, голова Української республіканської партії М. Горинь, голова Демократичної партії В. Яворівський і голова Демоб'єднання «Україна» Д. Павличко, зазначено, що цього дня вперше в XX столітті 1918 року було проголошено незалежну Українську Народну Республіку (УНР).

Того ж дня 1919 року було оприлюднено Акт злуки УНР із Західно-Українською Народною Республікою, а з 1990 року 22 січня відбуваються урочистості України, «символізуючи мир і закликаючи до злагоди в нашому суспільстві».

Інтерфакс-Україна.

Доручення

До нас поїде Сосковець

Борис Єльцин доручив першому віце-прем'єру Олегу Сосковцю очолити російську сторону на переговорах з усіх питань відносин з Україною і в зв'язку з підготовкою візиту Президента РФ до Києва.

Відповідний указ «Про главу російської сторони на переговорах з питань відносин з Україною» Б. Єльцин підписав у вівторок. Обов'язки заступника О. Сосковця з цього питання покладено на Юрія Дубініна, керівника російської делегації на переговорах з Україною з питань двосторонніх відносин у ранзі заступника міністра закордонних справ.

Інтерфакс-Україна.

Указ тижня

Бартер жив, бартер живе, бартер житиме!

Президент України Леонід Кучма підписав Указ «Про регулювання бартерних (товарообмінних) операцій у сфері зовнішньоекономічної діяльності».

Відповідно до документа, товари, імпортовані за бартерним договором, підлягають завезенню на митну територію України в терміни, визначені цим договором, але не пізніше, як через 90 календарних днів з моменту митного оформлення товарів. Цей термін не переривається й не поновлюється в разі зміни предмета бартерного обміну.

Порушення термінів призводить до стягування пені за кожний прострочений день у розмірі 0,3 % від вартості товарів, імпортованих за бартерним договором в іноземній валюті, перерахованій на валюту України за офіційним поточним курсом на день нарахування пені.

Указ установлює, що під час проведення бартерних операцій, предметом яких є високоліквідні експортні товари, сільськогосподарська продукція та продукти її переробки, а також товари, що є критичним імпортом для України, вітчизняні суб'єкти зовнішньоекономічної діяльності мають відкрити в наших уповноважених банках попередні імпортні депозити.

Переліки таких товарів визначає Міністерство зовнішньоекономічних зв'язків України. Реєстрацію бартерного договору, предметом якого є такі товари, здійснюють також МЗЕЗ України та уповноважені ним органи за наявності довідки уповноваженого банку України про відкриття попереднього імпортного депозиту.

Інтерфакс-Україна.

Людина тижня

П. Кудюкін повернувся «з плавання»

Зустріли його без оркестру

Свого часу вже писав, що життя і діяльність Павла Кудюкіна ще чекає свого Ільфа і Петрова. Пригадуєте фінал «Золотого теляти», коли Остап Бендер при спробі перетнути кордон зіткнувся з його охоронцями? Павлові Кудюкіну, як і Остапові, не вдалося побачити омріяної країни. Під конвоєм він вже прибув із Москви до Києва.

Безперечно, Павло Вікторович був найпопулярнішою людиною тижня, хоча ця популярність — із кримінальним душком. Портрети Кудюкіна та інформація про нього не сходили зі сторінок преси. Як і дезінформація про те, що він то в Лондоні, то під Харковом, то в Одесі. Мета її, очевидно, була заплутати сліди та дати можливість екс-президентові «Бласко» відбути туди, куди він так прагнув. Куди саме? Світ широкий. Від Лондона, Гамбурга і Мадрида до берегів Атлантики. Хоча, можливо, курс його міг пролягти і до Ізраїлю. Адже там кільканадцять років тому осіла його рідна тітка. І хоча Павло Кудюкін свого часу мав неприємності за приховування цього факту, як член КПРС, проте нині мати родичів за кордоном вигідно. Втім, це його справа.

Мене ж продовжує хвилювати інше: як легко одному з сотень помічників капітанів вдалося стати керівником колективу, де трудиться кілька десятків тисяч людей! Причому, помічникові капітана, за яким тягнувся кримінальний шлейф ще зі студентських років, якому чотири рази за погані вчинки закривали візу на закордонні плавання. Однак чиясь рука відкривала її знову. А потім інша — ще могутніша — піднесла Павла Кудюкіна на вершину влади, відчинила перед ним двері як до екс-Президента, так і до нинішнього. І в попереднього, і в нинішнього в адміністрації працюють, очевидно, впливові люди, близькі Павлові Кудюкіну за духом, чи ще за чимось. Та хіба лише там? Якби не слідча депутатська комісія під керівництвом Юрія Кармазіна, якби не наполегливість депутатів, що працюють у ній, і досі Павло Вікторович з виглядом бувалого моряка продовжував би «вішати лапшу на вуха» всім нам.

Що ж, тепер побачимо, чи вдасться йому зробити це і слідчим органам. Проте вже нині можна поспівчувати тим, хто займатиметься його справою. Бо тиск буде неймовірний. Саме з боку тих могутніх сил, які бояться засвітитися у справі «Бласко».

Василь ТУГЛУК.

Успіх

Володимир УРБАН, *журналіст*

Спільною дорогою із Світовим банком

ЕКОНОМІКИ нових незалежних держав, за словами представника Світового банку Яна Пакульського, переживають нелегкий етап переформування. Але, незважаючи на те, що для цього потрібен досвід і час, Світовий банк уже нині готовий розглядати проекти для України. Свідченням цього стали нещодавні переговори української урядової делегації з експертами цієї організації в Нью-Йорку.

З одним із учасників цієї зустрічі, керівником АТ «Украгробізнес» Леонідом КОЗАЧЕНКОМ, сьогодні розмова.

— Леоніде Петровичу, ми часто чуємо про візити українських делегацій за кордон, але де «губляться» конкретні результати?..

— Цього разу «водички» не буде. Тому хочу повідомити, що внаслідок переговорів Всесвітній банк починає реалізацію одного з перших проектів в Україні, в якому передбачено створення кількох акціонерних компаній, що займатимуться вирощуванням насіння соняшнику, кукурудзи та цукрових буряків. Планується створення найсучасніших підприємств з вирощування високоякісного насіння, що відповідатиме світовим стандартам. З'явиться можливість забезпечити потреби України в насінні соняшнику, цукрового буряка приблизно на 20 відсотків.

Цікаво те, що Світовий банк починає реалізацію проекту з агропромислового комплексу України. Розуміючи, що роль цієї галузі може стати одним з головних напрямів виходу з скрутного економічного становища в нашій державі.

— Участь у проекті беруть не тільки державні структури...

— «Украгробізнес» також розробляв проект з моменту народження. Півтора року тому ми почали консультації зі Світовим банком. Нині маємо певний результат. Проект реалізовуватимуть під егідою Української академії аграрних наук (УААН). Ми одні з тих, хто втілюватиме його в життя. **Загальна сума проекту — 64 мільйони доларів США. Тут і частка українських компаній, яка буде внесена разом із Світовим банком, зокрема і наша частка.**

Відрадно те, що уряд України зацікавився проектом і надав всебічну підтримку. Тому-то наша делегація і мала статус урядової, а очолював її президент УААН академік Олексій Созінов.

— Як сприймають західні партнери українських бізнесменів і Україну загалом?

— Ставлення до наших бізнесменів і до України останнім часом різко змінилося на краще.

Про що говорять посли, коли збираються разом

Нарада

У Варшаві відбулася регіональна нарада консульських працівників посольств України в Польщі, Чехії, Словаччині, Румунії, Угорщині, Болгарії, ФРН, а також генеральних консульств України в Гданську, Мюнхені і Белграді.

Вони обговорили основні напрями роботи на забезпечення захисту прав і законних інтересів громадян України за кордоном, а також аналізували роботу консульських органів.

Нараду провели посол України в Польщі, а також керівництво Консульського управління МЗС України.

Інтерфакс-Україна.

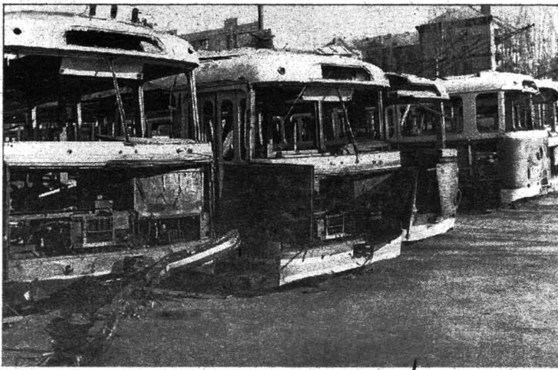
Придбання

Купити можна все, крім здоров'я

КИЇВСЬКИЙ банк «Аваль» придбав у московського комерційного банку «Оптімум» технологію випуску смарт-карт.

«Оптімум» підписав у Києві угоду про продаж банкові «Аваль» права на використання технології Optimum Card, за якою отримує обладнання, програмне забезпечення й картки, тобто всі елементи, необхідні для нормального функціонування цієї системи безготівкових платежів, отримує право випуску, розповсюдження та еквайрингу (процес обслуговування карток) Optimum Card в Україні. На базі банку в Києві буде створено регіональний процесигновий центр Optimum Card.

Пластикові картки Optimum Card з логотипом банку «Аваль» розповсюджуватимуть на території України через мережу відділень банку, кількість яких перевищує 30. Власники картки, випущеної банком «Аваль», зможуть вести картковий облік в карбованцях, доларах США або російських рублях.

На чому ми їздимо... Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Замах

У Криму стріляють. І знову влучно

Вранці 1 лютого здійснено напад на генерального директора ВО «Кримгаз» Володимира Синельника. Машину Синельника по дорозі на роботу обстріляли з автоматичної зброї. З трьома пораненнями грудної клітки Синельника доставлено в лікарню. Стан його здоров'я лікарі оцінюють як критичний. Потерпів також водій службової автомашини Синельника, котрого з пораненням ноги привезли в лікарню. Кримське управління карного розшуку провадить слідство.

Подія-Іпринда.

Прогноз

Наш вибір полягає в тому, що у нас немає іншого вибору

Усі пам'ятають 1993 рік, коли інфляція становила більше 10 тисяч процентів, а ціни зросли у 102 рази. Інфляція 1994 року — 501 відсоток, що значно нижче, але не настільки, щоб радіти з цього. Проте, незважаючи на важкий інфляційний потенціал, процеси вдалося пригальмувати — якщо у листопаді інфляція становила 72 відсотки, то у грудні — вже 28. У січні інфляцію прогнозували на рівні 12 відсотків. Тобто ситуація майже нічим не відрізняється від ситуації, що спостерігалася у країнах, які запроваджували подібні до української стабілізаційні програми. Таку думку висловив перший віце-прем'єр-міністр з питань економічної реформи Віктор ПИНЗЕНИК під час прес-конференції, що відбулася днями в УНІАН.

(Закінчення на 8-й стор.).

Вибори

У ВФК новий президент

НА ПОЗАЧЕРГОВІЙ звітно-виборній конференції Всеєвразійської федерації кікбоксингу (ВФК) її президентом обрано Андрія Чистова. На прес-конференції новий президент розповів про плани федерації щодо проведення X чемпіонату світу з кікбоксингу у 1995 році в Києві.

Віце-президент ВФК Павло Орел ознайомив з суттю конфлікту всередині Всеєвразійської федерації кікбоксингу і зачитав заяву стосовно інсинуацій про її діяльність. Він також розповів про підготовку українських спортсменів до чемпіонату світу, в якому братимуть участь близько 1500 кікбоксерів з 67 країн. Ініціативу ВФК про проведення чемпіонату світу у Києві підтримали керівники українського уряду.

Саме проти цього виступав колишній президент ВФК О.Зиборов. Він намагався «перетягнути» ці змагання до Москви, де живе, і підключив до цієї боротьби газету «Советский спорт». Делегати конференції з Росії, Білорусі, Вірменії та України різко засудили закулісну метушню колишнього президента ВФК. Адже навіть президент WAKO Енніо Фальсоні висловився остаточно: «Чемпіонат світу пройде у Києві!».

На знімку: Андрій ЧИСТОВ — президент ВФК.

«Слабка стать» прагне до війська

Схоже, що чоловіче населення Латинської Америки відчуває щораз більшу неприязнь до військової форми і відмовляється від служби в армії, яка була традиційно привілейованою в цьому регіоні, багатому революціями та військовими переворотами.

В Аргентині, Колумбії та інших латиноамериканських країнах вакуум, який виникає, заповнює «слабка стать», котру раніше, також за усталеною традицією, й близько не допускали до армійської служби.

Так, командування збройних сил Аргентини прийняло рішення розширити призов жінок до сухопутних сил. Після того, як Президент республіки Карлос Менем підписав декрет про скасування обов'язкової військової повинності і перехід на добровільну службу у всіх родах військ, було вирішено набрати до війська 500 дівчат, поклавши їм платню в 390 доларів США. Проте на призовні пункти їх прийшло в чотири рази більше. В той же час лише 5 тисяч юнаків виявили бажання натягнути військову форму, хоча до всіх родів військ передбачалось набрати 26 тисяч чоловік. У результаті військова реформа в Аргентині перебуває під загрозою зриву, принаймні у ВПС та ВМС, куди «слабку стать» не беруть. Судячи із заяви військових комендантів, рівень загальноосвітньої підготовки дівчат значно вищий, ніж у юнаків.

Добровільну військову службу нестимуть і колумбійки. Відповідне рішення ухвалив Конституційний суд Колумбії. Його голова Хорхе Аранго заявив, що це рішення відповідає проголошеному в Основному законі республіки положенню «про рівність статей». Жінки, вважає Хорхе Аранго, краще за чоловіків виконуватимуть у війську адміністративні функції чи працюватимуть на вузлах зв'язку. Добровільна жіноча військова служба обмежується у Колумбії 12 місяцями.

Нічого було допомагати Саддаму

Американські ветерани війни в Перській затоці проти Іраку мають намір подати до суду на 20 німецьких концернів за те, що вони поставили устаткування і компоненти, які дозволяють режиму Саддама Хусейна створити арсенал хімічної зброї. Майже 2 тисячі содатів хочуть добитися від таких фірм Німеччини, як «Тіссен», «Пройссаг», «Дегусса», «Сігма» і «Хебергер» сплати 1 млрд. марок компенсації за шкоду, заподіяну їхньому здоров'ю внаслідок застосування Іраком під час війни бойових отруйних речовин.

«Штерн» (ФРН).

Все не як у людей

Майкл Джексон все ще тримає попід руку свою дружину — доньку уславленого короля рок-н-ролу Елвіса Преслі. Хоча чутки про їхнє розлучення продовжують ширитися. Шанувальники таланту Джексона вишукують різні пояснення тому, що подружжя виявилося таким нестійким: чи то не зійшлися характерами, чи то дві знаменитості просто не можуть уміститися за сімейним столом. У колах шоу-бізнеса, проте, дотримуються іншої думки: у зірок такого масштабу і шлюби, і розлучення не стаються випадково — бізнес є бізнес.

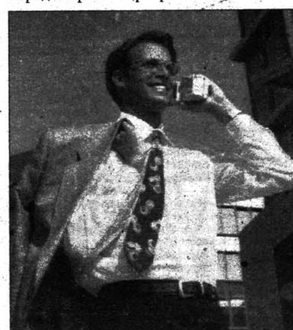
Новинки техніки

Чи є майбутнє в переносних телефонних апаратів?

ДАМА з портфелем у руках притискає до вуха плечем мініатюрний телефонний апарат в аеропорту. Чоловік у добротному костюмі стримано щось шепоче в свій телефонний апарат. Чимало очевидців таких сцен, безперечно, подумали б, що це, звичайно, поважні персони. Інші в той самий час вважають, що користувачі переносних телефонів лише хизуються. В Німеччині цей апарат поки що порівняно рідкісне явище. Навряд чи якомусь рядовому громадянинові може спасти на думку, що цей дорогий пристрій необхідний йому для повсякденного життя. Тим часом виробники цих апаратів мріють про те, що колись він стане звичним для кожного, як і наручний годинник.

Плановики найбільшого виробника таких апаратів у Європі на фінській фірмі «Нокіа», що займається випуском переносних радіотелефонів, виходять з того, що через 15 років половина всіх телефонних переговорів у Європі та Північній Америці вестиметься за допомогою переносних апаратів. Щоб втілити цю мрію в реальність, телефонні переговори з використанням такого оснащення мають стати набагато дешевшими — цієї думки одностайно дотримуються всі. В довгостроковій перспективі практично має стертися різниця в оплаті за користування традиційними дротяними з'єднаннями та переносною рацією.

В Скандинавії, де плата за телефон становить приблизно одну третину відповідної плати в Німеччині, за повідомленням «Нокіа», вже кожен десятий мешканець, включаючи немовлят і людей дуже похилого віку, носить свій телефон із собою. В Німеччині лише 2,5 відсотка населення є власниками переносного пристрою, хоча життєвий рівень тут порівняно високий. Виробники й компанії, що займаються експлуатацією телефонних мереж, безперечно, побачили в цьому велике для себе перспективи: вже кілька тижнів реклама безперервним потоком звалюється на громадян ФРН. Навіть у передвечірній програмі телебачення йдеться про те, яким приємним могло б стати життя, якби з тобою в контакт могли вступити в будь-який час.

Незважаючи на поки що великі витрати, й інші проблеми чекають на своє розв'язання: клієнтові переносної радіоустановки доведеться змиритися з тим, що якомусь комп'ютеру на його батьківщині в будь-яку пору має бути відомо, де він перебуває кожного даного моменту. Але чи буде це відомо дійсно одному лише комп'ютерові? Звичайно, це проблема для тих, хто займається захистом анкетних даних. У ході дискусії ніколи не обминають і проблему випромінювання, що його це маленьке електронне диво генерує безпосередньо біля голови. Досі не вдалося виявити жодного випадку завданої шкоди. Але не було також доведено і той факт, що «електросмог» зовсім безневинний.

Наукові експерти займаються не лише технічними проблемами переносного радіо. Професор Девід Гудмен із лабораторії бездротяної інформаційної мережі в американському університеті Ратджерса вимагає введення загальних стандартів для користування цією новою технікою. «Чим ширше переносні телефони входитимуть в наше повсякдене життя, тим інтенсивніше нам доведеться замислюватися над тим, чи маємо ми намір їх допустити», — заявляє Гудмен. Звичайно, без будьяких проблем можна дійти єдиної думки про те, що цій «пищалці» не місце в театрі чи на концерті. Але як стоїть справа з ресторанами? Там уже зараз у ряді випадків є зони, вільні від телефонів, так само, як і зони, в яких заборонено палити. Професор вважає, що своє слово мають сказати політичні діячі, котрі спеціалізуються на проблемах транспорту. Адже телефон, притиснутий до вуха, міг би, наприклад, відволікати увагу автомобілістів. При швидкості 180 км на годину на автотрасі це може мати такі ж згубні наслідки, як і на вулиці житлового кварталу, де бавляться діти.

Гудмен і його колеги вважають, що на нас чекає «бездротяне майбутнє». Уже зараз ці апарати настільки мініатюрні, що вміщаються в кишені куртки. Їхня вага останніми роками різко зменшилася. Разом з батарейкою такий пристрій найновішого покоління важить менш як 200 грамів.

Телефонам доведеться «підучитися». Такий мініатюрний телефон, підключений до персонального комп'ютера, дає можливість будь-коли і будь-де підключитися до мереж даних. Не треба великої фантазії, щоб мати можливість, перебуваючи у відпустці на Майорці, викликати на екран текст газети, яку ти отримуєш у себе на батьківщині.

(Рейтер).

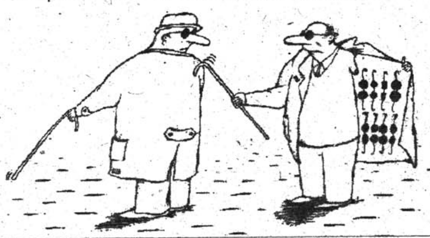
КРИК МОДИ.., ЧИ ДУШІ

«Мода мінлива», — з сумом зітхає Жінка. Щоб не відставати від неї далі як на півкроку, прекрасна стать докладає чимало зусиль, здоров'я, вигадки. Та, на жаль, іноді і цього замало. Бо не останню роль відіграють і кошти, що їх, як відомо, доводиться випрошувати у чоловіків. Ті полюбляють у таких пікантних моментах черговий раз нагадати дружині, що кохають її у будь-якому вбранні і, мовляв, у моді головне (знаві!) — стиль, що підкреслюватиме неповторність коханої. Цю модель японський модельєр Іссія Міяке створив, очевидно, саме для таких чоловіків: і неповторно, і дешево.

Вони самі за себе подумають

Італійські сліпі вперше дістали можливість читати газету. Віднедавна на Апеннінах видається спеціальний дайджест для незрячих, який друкується знаменитим рельєфно-крапковим шрифтом Луї Брайля. На честь винахідника «алфавіту» для сліпих ця газета називається «Щоденник Брайля». Вона виходить п'ять разів на тиждень на 30 сторінках і формується з найцікавіших матеріалів чотирьох провідних загальнонаціональних газет — «Коррьєре делла сера», «Републіка», «Стампа», «Джорнале», а також фінансово-економічної «Соле 24 оре» і ватиканської «Оссерваторе романо».

Бавовна зарта прокату

Прем'єр-міністри України й Таджикистану Віталій Масол і Джамшет Карімов підписали у Києві торговельно-економічну угоду на 1995 рік. Відповідно до угоди Україна поставить до Таджикистану цього року 10 тис. тонн прокату чорної металургії, 4 тис. тонн труб, 100 тис. тонн глинозему. Натомість одержуватимемо з Таджикистану алюміній і бавовну, а також інші види сировини, потрібні для промисловості.

За словами В. Масола, підписано й протокол про наміри у подальшому співробітництві. «Це стосується того, чи можна буде вкласти українські інвестиції у розвиток виробництва бавовни в Таджикистані, тим самим забезпечивши його поставки Україні».

ЧЕЧНЯ: ВІДЛУННЯ ПОДІЙ

Громадськість України приголомшена

Президент України Леонід Кучма заявив, що події у Чечні, «вже, на жаль, справили певний вплив» на громадську думку в Україні.

Підкресливши, що події у Чечні — внутрішня справа Росії, він зазначив, що значна частина мешканців України не байдужа до того, що відбувається у Чечні, «а якщо казати жорсткіше — просто приголомшена кількістю жертв і з того, і з того боку. І вельми дивується з приводу тих засобів, які застосовані для розв'язання чеченської проблеми».

«Гірким досвідом Чечні є також те, що чеченська проблема у черговий раз показала: військова сила має межі своєї ефективності, межі своєї компетентності, межі своїх можливостей. Я думаю, що після Чечні хоч би кому значно складніше буде вже зважитися на використання військової сили при розв'язанні конфліктів такого роду», — зазначив Л. Кучма.

Віталій ШЕВЧЕНКО,
заступник голови асоціації фермерів Дніпропетровської області

НА КРАЮ ЗАГИБЕЛІ

У ДНІПРОПЕТРОВСЬКІЙ області створено громадську групу з проблем економічних реформ на селі. Фермери, які входять до неї, розробили свій варіант перетворень сільськогосподарського виробництва.

Одразу зроблю застереження: слова, винесені у заголовок, не перебільшення. І, як не дивно, до краю прірви село підштовхує держава. Особливо це проявилося після того, як було відібрано увесь прибуток сільгосппідприємств. Яким чином? А дуже просто: захопивши монополію на закупівлю сільгосппродукції і встановивши на неї свою ціну. Жорстка закупівельна ціна підвищила ажіотаж на валютній біржі, що у свою чергу змусило сільгоспвиробників пошвидше одержати гроші за здане зерно й позбутися інфляційного закупівельного карбованця.

Знецінивши штучно карбованець, держава вдарила не тільки по селу, але й по всіх нас, споживачах. Адже за цим кроком було підвищено й роздрібні ціни на хліб, масло, молоко, м'ясо. Саме монополізмом у сільгоспзаготівлях, відсутністю системи ф'ючерних закупівель, стриманням закупівельних цін в ім'я вигаданого захисту населення за рахунок селян держава й завдала ціновий удар по усьому населенню. Знов спрацювала система бумеранга, як і на початку 30-х років, коли політичні догми взяли гору над здоровим глуздом й було завдано потужний удар по селянству. Згадайте: у 33-му удар цей припав на весь народ.

Спитайте керівника КСП: що його найбільше турбує? Впевнений, відповідь буде одна: несплати. Але ця проблема не виникла сама собою. Це результат цілеспрямованої політики стримування реформ на селі. Бо нічийні колективні господарства не могли навіть звернутися до суду з позовом про погашення битків, яких вони зазнали з вини торгівлі й переробних підприємств.

Вважаю, що головною причиною кризової ситуації у сільському господарстві є неспроможність нічийної колективної власності стимулювати виробництво продуктів. Статуті колективних господарств старого адміністративно-управлінського типу не допустили на село інвестицій ринкових структур. Мало того. Колективні підприємства незаконно привласнили земельні приватизаційні частки найбільш соціально незахищених мешканців села, чим повністю обібрали їх. У результаті протидії законам і здоровому глузду немає й інвестора на багатющі українські чорноземи, відсутній сільський ринок праці, а сільгосппродукція розтягується з полів і ферм.

> ***Знецінивши штучно карбованець, держава вдарила не тільки по селу, але й по всіх нас, споживачах.***

Покажіть мені людину, яка вкладе свої кошти у сільське господарство. Немає таких, бо колективна безвідповідальність відлякує будь-якого інвестора. Мені здається, що Україна повторює помилку Росії, яка створила акціонерні підприємства закритого типу з рівними частками засобів виробництва на рівні старої злидарської колгоспно-селянської крові. Адже там нові акціонерні підприємства залишилися тими ж колгоспами, не здатними залучати свіжі засоби для пожвавлення й піднесення виробництва. Селу потрібна свіжа кров у вигляді інвестицій громадян країни. Селу потрібен також закон про сільськогосподарського товаровиробника з єдиним оподаткуванням і держпідтримкою. Погодьтеся, що абсурдними й протиприродними виглядають силкування деякої частини народних депутатів протиставити приватну й колективну власність на селі, створивши два різних закони, за якими мають розвиватися сільгосппідприємства.

Ми маємо Земельний кодекс України, який дає шанси виживання сільгосппідприємствам будь-якої форми власності. Наша громадська група переконана, що, базуючись на ньому, можна створити життєздатні сільгосппідприємства. Ми розробили статут пайового сільгосппідприємства, в основу заклали ринкові елементи. Ось вони:

1. Підприємство створюється за бажанням громадян на добровільних засадах на установчих зборах громадян, які забажали організувати пайове підприємство із завіреними нотаріусом майновими взаємовідносинами засновників.

2. Підприємство створюється з метою раціонального використання земельних сертифікатів, земельних ресурсів, які перебувають у законному користуванні громадян, інших приватних коштів для відродження справжнього кооперування коштів і ресурсів громадян у виробництві й переробці сільськогосподарської продукції.

3. Підприємство діє на засадах пайової власності громадян, яка є похідною від приватної власності кожного члена. Діяльність підприємств базується на трьох пайових фондах: А — земельний пайовий фонд, Б — пайовий фонд засобів виробництва, В — додатковий пайовий фонд підприємства.

4. Діяльність членів підприємства грунтується на положеннях Закону України «Про підприємництво». Члени підприємства, які є пайовиками підприємства, виступають як громадяни, що займаються підприємництвом, з наслідками їхньої відповідальності з оподаткування й використання пайових земельних ресурсів, які з цього випливають, а також відповідних прав, наданих законом.

5. Усі роботи у підприємстві виконуються за трудовими договорами й контрактами. Членство у підприємстві не є підставою для вступу підприємства з членами у трудові відносини, за винятком виборних посад, які оплачуються.

6. КСП за своєю суттю є акціонерно-пайовим підприємством, де діє справжня кооперація майнових коштів громадян, а будь-який мешканець села, який здав свій державний земельний сертифікат на земельний пай сільськогосподарських земель, стає рентодержальником засобів землі. Селянин, у тому числі й сільський пенсіонер, який має право за законом на частку приватної власності землі, перетворюється на акціонера, який одержує прибуток як підприємець без створення юридичної особи від дивідендів у вигляді ренти в натуральному вираженні за його пай землі. На ренті нарахування підприємство за статутом зобов'язане виділяти фонд продукції у розмірі не менш аніж 5% усієї продукції, яка виробляється. За рішенням загальних зборів членів цей фонд може бути збільшено. Податки від одержаного прибутку пайовик сплачує самостійно. За попередніми підрахунками пайовик землі по нашій зоні, який здав свій земельний сертифікат у земельний фонд підприємства, законно одержить 1—2 тонни зерна для ведення свого присадибного господарства (замість 50 кг, які не завжди одержують пенсіонери як подачку від колгоспу), що дозволить продуктивно виробити у своєму господарстві тваринницьку продукцію для себе і на ринок.

7. Член сільськогосподарського підприємства нового типу — це інвестор засобів і ресурсів у виробничу діяльність підприємства. Він одержує дивіденди з прибутку пропорційно частці його паю у засобах виробництва підприємства.

8. Загальними зборами визначається мінімально встановлений пай у пайовий фонд засобів виробництва. Якщо нині діюче КСП має позитивне сальдо засобів виробництва й кредиторське заборгованості, то мінімально встановлений пай має бути на рівні частки кожного співвласника засобів виробництва колишнього КСП. У такому випадку пайовик землі чи державник ренти автоматично стає пайовиком і земельного фонду підприємства, і фонду засобів виробництва. Якщо таке сальдо негативне, то колишній член старого типу КСП може бути у новому типі КСП тільки пайовиком землі.

9. У новому типі КСП членом підприємства може бути будь-який інвестор-громадянин, який не обов'язково здає у земельний пайовий фонд підприємства свій земельний сертифікат, орендовану землю чи землю, яка перебуває в його законному користуванні. Необхідність поповнення пайового фонду засобів виробництва, додаткового фонду й нових інвесторів-членів для більш раціональної й прибуткової діяльності підприємства вирішують загальні збори. Пайовик зобов'язаний довести законність коштів, які вносяться до фонду.

> ***Зволікання у реформуванні сільськогосподарського виробництва — це подальше зниження рівня життя всього народу.***

10. Щоб уникнути колективної безвідповідальності, встановлюється порядок прийняття рішення загальними зборами будь-якою кількістю членів, які володіють не менш як 2/3 власності засобів виробництва та інших ресурсів підприємства. На рішення загальних зборів може бути накладено вето членами підприємства, які володіють 60% засобів виробництва та інших ресурсів підприємства. У разі зміни законодавства України про землю, коли пай за земельним сертифікатом сільської Ради стане предметом купівлі-продажу й набуде ціни, — цей пай колективної землі також буде включено до вартості загальної частки члена у власності підприємства.

Ринок землі, який є каменем спотикання між гілками влади, фактично давно створено за діючим законодавством. Так, цей ринок обмежений у межах одного сільського району, так, він недосконалий у зв'язку з відсутністю повноправної приватної власності, неможливістю продати цю землю. Але навіть такий ринок землі дасть змогу створити умови виробникові для виживання, а не вичікувати, хто швидше помре — держава чи село.

Створення таких колективних підприємств змусить змінити і структуру керування сільським господарством на рівні міністерства, обласної й районної виконавчих влад і ставлення місцевих органів влади до сільгосппідприємств нового типу.

Сільгоспуправління скоротяться до рівня державних установ, які, у межах державних програм, стимулюючи впливають на сільгоспвиробництво.

У сільських районах обов'язково виникнуть міжгосподарські договірні об'єднання сільськогосподарських підприємств. Ці об'єднання, належачи до розряду асоціацій, не матимуть права втручатися у виробничу й комерційну діяльність будь-якого учасника об'єднання.

Основним завданням таких об'єднань буде: конкурентоспроможність, виживання в умовах переходу до ринку при економічній самостійності кожного підприємства — члена об'єднання.

Членами таких об'єднань зможуть бути сільськогосподарські та інші підприємства, які обслуговують село, а також банки.

Наша група не претендує на категоричність запропонованого виходу, але здоровий глузд має взяти гору: реформи на селі неминучі.

Тільки за умови ліквідації сільгосппідприємств-банкротів і створення на їхній базі справді пайових сільгосппідприємств на основі приватної власності запропонованого нами типу. Зволікання у реформуванні сільськогосподарського виробництва — це подальше зниження рівня життя всього народу.

Сергій ЛАВРЕНЮК, «Голос України»

Наш вибір полягає в тому, що у нас немає іншого вибору

(Початок на 5-й стор.).

Але якби ми не вдалися до жорстких заходів, то інфляція була б у кілька разів більшою, а дефіцит бюджету становив би 16 відсотків. Ми ж закінчили рік із восьмивідсотковим дефіцитом. Проте низькі темпи інфляції

можна пояснити ще й тим, що минулого року Україна по суті не платила за газ, до того ж, починаючи з листопада ми споживали надпланові поставки, а в цьому разі один кубометр газу коштував уже не 50, а 80 доларів США. Зрозуміло, що навіть зважаючи на те, що у Росії немає інших ринків збуту, надалі ніхто нічого не даватиме у борг, а відтак уряд змушений піти на зменшення прямих субсидій виробникам енергоресурсів і замінити їх системою прямих доплат населенню. Зокрема, як ми вже повідомляли, це стосується житлово-комунальної сфери. Досі ситуація виглядала так: якщо у когось розміри квартири становили 200 квадратних метрів, то реально житлово-комунальні послуги оплачував не той, хто в ній проживає, а часто той, хто не має квартири взагалі. Тобто, якщо квартплата становила 10 відсотків од витрат, то решту 90 відсотків компенсували за рахунок так званого емісійно-інфляційного податку, що накладався на все населення. Відтепер запроваджується інший механізм, який наближає нас до майбутньої повної оплати житлово-комунальних послуг.

У зв'язку зі змінами цінової ситуації в лютому інфляція прогнозується на рівні 40,7 відсотка, але зростання відбуватиметься в основному за рахунок житлово-комунальних послуг. У продовольчій групі зростання прогнозується на рівні 26,5 відсотка. Збільшуватиметься і заробітна плата, пенсії та стипендії, але цього разу відмінність полягає у тому, що, застосовуватиметься система деяких однакових доплат. Віктор Пинзеник зазначив, що уряд не підтримує прийнятий у першому читанні законопроект про оплату праці, бо його застосування призведе до великого безробіття та зубожіння найнезахищеніших верств населення. Умовно кажучи, якщо за місяць ціни на хліб зростуть на мільйон карбованців, то, скажімо, чиновник 14 рангу отримає доплату в розмірі 14 мільйонів. Але ж він споживає хліба не більше, ніж найбідніша людина. Тобто, малозабезпеченим це нічого не дасть, тож, на думку Віктора Пинзеника, застосування цього закону означало б лише негайне дворазове підвищення цін і появу близько семи мільйонів безробітних. Бо, звичайно, можна постановити, щоб на заводах платили мінімум 10 доларів на день, але тоді нам доведеться звільняти безліч людей. Отже, мусимо добре подумати: чи готові ми до того, щоб у нас з'явилися мільйони безробітних?

Щодо бюджетного дефіциту, то Віктор Пинзеник зазначив, що, скажімо, 15-відсотковий його дефіцит означатиме негайне три-чотириразове збільшення грошової маси і за рік ми вийдемо на 130-разове підвищення цін (більше, ніж у 1993 році), а курс долара тоді становитиме 12—15 мільйонів карбованців. Уряд не хоче брати на себе відповідальність за такі наслідки, заявив Віктор Пинзеник. Натомість уряд хоче взяти відповідальність за, може, непопулярні, але такі рішення, які приведуть до мінімальної інфляції. За 5-відсоткового дефіциту бюджету (плюс 3,5 відсотка монетарного фінансування) річна інфляція становитиме в середньому 250 відсотків. Найвищий стрибок цін передбачається у лютому, а потім спостерігатиметься стрімке гальмування. Ще одне невелике зростання (до 5,5 відсотка) відбудеться у липні, коли оплата житлово-комунальних послуг становитиме 60 відсотків, а далі інфляція не перевищуватиме одного відсотка на місяць.

Отже, наш вибір полягає в тому, що у нас немає іншого виходу, крім як удатися до жорстких заходів.

Наука виживати

Як засвоюють її невеликі державні підприємства, якщо зараз зупиняються навіть гіганти? Досвідом ділиться директор АТП-6 корпорації «Київміськбуд» Віталій КОСМІН.

— Без нас не обходиться ні одна будова. Забезпечуємо будівельників гарячими обідами, а також перевозимо тисячі «дріб'язків». Минули часи, коли могутні самоскиди використовували як безплатне таксі або для того, аби «підкинути» на об'єкт ящик цвяхів, бідон з фарбою, відра та мітли. Життя вчить рахувати гроші...

Для підтримки свого фінансового становища автотранспортники також беруть на зберігання пальне (резервуарів в АТП достатньо), надають ремонтні та транспортні послуги іншим організаціям і населенню.

Шукати і знаходити — це стало девізом на підприємстві. Іншого шляху за ринкових умов немає.

На фото: бригадир автослюсарів Микола КАРАЧУН працює у реставраційному цеху.

Фото Володимира ФАЛІНА.

А В ДНІПРІ... 2,8 тис. т нафтопродуктів, 54,9 тис. т завислих речовин, 1,7 тис. т фосфору, 13,4 тис т азоту амонійного, 6,9 т фенолів, 370,5 т фтору, 2,0 т формальдегіду та значна кількість інших речовин-забрудників. Як ви думаєте, про що мова?. Ні, не про стічну канаву. Про Дніпро, який колись надавав сили нашим прадідам.

Існуюча система постачання населення питною водою була формована за ГОСТом «Вода питьевая» за умов відповідності джерел водопостачання 1-му класу забрудненості. Однак за рівнем забрудненості поверхневі джерела в басейні Дніпра наблизилися до 3-го класу, а технологія очищення води залишилася незмінною. Стан очисних споруд нині такий, що більшість сполук практично не видаляється в процесі водопідготовки, особливо коли їх вміст перевищує гранично допустимі концентрації. Зокрема хром, нікель, фенол, бор, навіть коли перевищують допустиму їх концентрацію у воді в 10—100 разів безперешкодно проходять через очисні споруди. Миш'як після фільтрації видаляється лише на 50 %, нафтопродукти — на 56, отрутохімікати — на 60—70, а фосфорорганічні сполуки — на 35—40 %. Взагалі вміст речовин техногенного походження контролюють недостатньо, державної звітності з якості питної води не існує.

Надзвичайно забруднені території і зони екологічного лиха займають близько 20 % площі басейну. Стан водних ресурсів для 44 % із числа басейнових річок катастрофічний. Якість води в більшості річок басейну Дніпра за станом хімічного й бактеріального забруднення класифікують IV-V класом — як забруднену та брудну. Перевищення ГДК речовин — забрудників у водних об'єктах спостерігають практично на всій території басейну, в багатьох з них стан екосистем характеризується як початок екологічного регресу.

Винятковою особливістю сучасного екологічного стану басейну Дніпра є те, що екологічно гострі локальні ситуації, зумовлені невпорядкованим й екологічно небезпечним водокористуванням на більшій частині території Дніпровського басейну, поглиблені страшною екологічною катастрофою, якою стала аварія на Чорнобильській атомній електростанції у 1986 році.

За період з 1986 р. до каскаду Дніпровських водосховищ надійшло 5000 кюрі цезію-137, 2000 кюрі стронцію-90 та близько 50 кюрі плутонію. В умовах хімічного забруднення водотоків і водосховищ басейну Дніпра негативний вплив радіації на стан здоров'я населення різко зростає.

Питну воду безпосередньо з Дніпра і його водосховищ вживають 7,5 млн мешканців 10 областей та Автономної Республіки Крим. Щорічно з дніпровських водосховищ виловлюють до 20—25 тис тонн риби. Внесок водного чинника в колективну дозу опромінення населення в басейні Дніпра після аварії на ЧАЕС (і не тільки за рахунок пиття) становить 3—13 %.

Величезна за масштабами екологічна деградація Дніпровської басейнової системи зумовлена цілим комплексом причин політичного, економічного, господарського й регіонального характеру.

Те, що ми зробили з Дніпром, відбиває не що інше як кризу системи. Відродження Дніпра необхідно почати в реформуванні суспільно-економічних відносин. Близько двох років Мінприроди України б'ється над проведенням еколого-економічної реформи. Дещо, незважаючи на інертність колишньої системи, вдалося зробити. Зокрема встановлено ціни за використання водних та інших видів природних ресурсів, хоча й на мінімальному поки що рівні. Запроваджено економічну відповідальність за забруднення водних ресурсів, атмосферного повітря й розміщення відходів у навколишньому середовищі. Починаючи з 1994 року, налагоджено пільгове бюджетне фінансування природоохоронних заходів із спеціального розділу «Охорона навколишнього природного середовища». Реалізуються заходи щодо збалансування природно-ресурсного потенціалу й економічного розвитку країни.

Розроблено проект Національної програми екологічного відродження басейну ріки Дніпро та поліпшення якості питної води. Основою стратегії відродження Дніпра має стати система еколого-економічного регулювання народногосподарського комплексу в басейні, яка об'єктивно стимулюватиме відновлення природних властивостей водних об'єктів, створюватиме умови для компетентного управління використанням водних ресурсів і розвитком продуктивних сил.

Екологічне оздоровлення басейну Дніпра є найвищим пріоритетом в Україні. У 1994 році Міністерством юстиції України зареєстровано всеукраїнський Фонд відродження Дніпра — неурядову організацію нового покоління. Основна мета Фонду — мобілізація та акумулювання фінансових ресурсів для інвестування природоохоронних заходів щодо екосистеми Дніпра.

Не треба забувати, що Дніпро — велика міжнародна ріка. Від чистоти його вод багато залежить стан Чорного моря, розв'язання цілого ряду регіональних і глобальних екологічних проблем.

Василь ШЕВЧУК,
доктор економічних наук, президент Фонду відродження Дніпра, заступник міністра Мінприроди України.

Христофор ГРУША

Весна, полковнику...

Якось воно так виходить, що метеорологічні зведення надто тісно сплітаються з воєнними зведеннями, до того ж з села тобі пишуть раптом, що у дворі заблудилася лисиця, наробила там шороху, у півня інфаркт, а собака спав «при исполнении», але сусід, старий полковник, вискочив з рушницею й таки пристрелив ту лисицю. Що ж, все, мабуть правильно, хто винен, хто ні — все одно, що в Чечні. Але після цього втрачаєш сентиментальність і вже пташині годівниці, розвішані дітьми на гілках, нагадують тобі про гуманітарну допомогу для розбомблених-розкурочених людських мурашників. А твої лисички-сестрички з казок пішли в партизани, і тепер вже невідомо, хто з нас на цій землі хазяїн, хто корінний, а хто прийшлий.

А тим часом десь далеко, за засніженими лісами, до нас до всіх наближається весна, наближається тихо й крадькома, щоб ненароком не нарватися на чийсь необережний постріл...

Фото Альвіна БАРАНДІНА.

Дніпропетровськ.

Лідія ТИТАРЕНКО, «Голос України»

Він поставив крапку у другій світовій...

У багатьох на пам'яті документальні кінокадри — уславлений маршал Жуков в оточенні найвищих радянських військових чинів ставить підпис під Актом про капітуляцію фашистської Німеччини. Однак, мало хто, напевно, знає, що остаточну крапку в другій світовій війні історія доручила поставити молодому, 40-річному генералові, родом з-під Умані, Кузьмі Дерев'янку.

Сталося це 2 вересня 1945 року в Тихому океані, на борту лінкора «Міссурі», коли держави-союзниці приймали капітуляцію мілітаристської Японії. Це був політичний злет бойового генерала, згодом блискучого дипломата. Це був і початок трагічного кінця селянського сина, наділеного могутнім інтелектом і богатирською силою. Бо йому судилося за наказом Сталіна першому з радянських військових керівників ступити на опалені радіацією вулиці Хіросіми та Нагасакі... Нещодавно земляки відзначили його дев'яностоліття.

Японську мову в Харківській військовій школі червоних старшин він вивчав з такою ж упертістю, з якою кресав гранітні брили, допомагаючи батькові ставити кам'яні паркани. Їхня Косенівка стояла на кам'яному виступі, і половина чоловіків у селі заробляла на хліб каменярством. У двадцять син каменяра вільно володів японською і командував взводом. Англійську й німецьку опанував уже в Москві, навчаючись у Військовій академії імені Фрунзе. І все ж у 1936 році, коли капітана Дерев'янка відкликали з частини в особисте розпорядження маршала Ворошилова, знадобилося знання саме японської мови.

Два роки перебував він після призначення в Маньчжурію, в районі японо-китайського воєнного конфлікту.

З початку Великої Вітчизняної війни полковника Дерев'янка призначають начальником розвідувального відділу штабу Північно-Західного фронту. Його безпосередній командир і друг — генерал Ватутін. Це разом з ним вони накреслюють безпрецедентний за ризиком і сміливістю план операції з визволення з-під Рави-Руської двох тисяч полонених червоноармійців і блискуче з нею справляються. А потім був Степовий, Другий Український фронт, форсування Дніпра. Коли наближалася Корсунь-Шевченківська битва, генерал-майор Дерев'янко звернувся до командування фронту з проханням перевести його на інший напрямок, де точилися запеклі бої, — Звенигородсько-Уманський.

Після переможного травня йому майже не випало перепочинку. Верховний Головнокомандуючий віддав наказ призначити генерал-лейтенанта Дерев'янка представником Головного командування радянських військ на Далекому Сході. У Манілі в той час при штабі американського генерала Дугласа Макартура уже працювали представники Канади, Великобританії, Франції, Голландії, Австралії, Нової Зеландії, Китаю. І, безперечно, однією з головних постатей на засіданнях держав-союзниць був наймолодший, але найдосвідченіший фронтовий генерал-інтелектуал Кузьма Дерев'янко — з більшістю представників він спілкувався їхньою рідною мовою. Не раз у спірних питаннях і дискусіях його думка виявлялася найбільш прийнятною для всіх сторін. Доки працював штаб Дугласа Макартура, у Москві готувався до польоту в Токіо для підписання Акта про капітуляцію Японії один з прославлених маршалів. Несподівано Сталін змінює своє рішення і наказує телеграфувати на Делекий Схід: підписати історичний документ від імені СРСР доручити генерал-лейтенантові Дерев'янку...

Ставлячи підпис під документом, приймаючи поздоровлення від союзників і вітаючи їх, генерал-лейтенант Дерев'янко уже знав, що для нього війна не закінчилася... Тільки чи відчував він, ступаючи згодом ядерними попелищами Хіросіми і Нагасакі, що саме ця, невидима, війна, без осколків і поранень, забере у нього життя?..

Двадцять сьомого вересня 1945 року генерал-лейтенант доповість Сталіну, що завдання виконано. Він особисто обстежив епіцентри ядерних вибухів у японських містах, спостереження і висновки — у письмовому звіті, візуальний матеріал — у фотоальбомах. Сталін лишився задоволеним. Кузьмі Миколайовичу дозволили відбути у відпустку на батьківщину. Однак недовгим видався той відпочинок — телеграма з Москви знаходить його у рідній Косенівці. І знову — Японія. Цього разу — військово-дипломатична робота аж до фатальних п'ятдесятих.

...Він усього на півтора року пережив Сталіна. Могутній організм чинив шалений опір хворобі, непідвладній жодним лікам.

Чотирнадцятого листопада 1954 року Кузьмі Миколайовичу виповнилося п'ятдесят літ, а 30 грудня того ж року його не стало. Урядова комісія з похорону генерал-лейтенанта, начальника кафедри академії Генерального штабу, провідного експерта Міністерства оборони СРСР і слухати не схотіла прохань земляків поховати Кузьму Миколайовича на батьківщині. Тож останнім прихистком сина України став Новодівичий цвинтар у Москві.

А в Косенівці на місці, де стояла хата Дерев'янків, односельці поставили гранітну брилу «з байраку» і написали на ній для нащадків усе, чим прославився їхній земляк-генерал і просто чудова, незабутня людина.

Черкаська область.

На одній з тихих вулиць степової Казанки живе унікальна людина. Герой Соціалістичної Праці, кавалер двох орденів Леніна, багатьох інших бойових і трудових нагород Іван Мойсейович Соловйов — живий літопис минулої епохи. Це не просто слова.

Почав воювати танкіст Соловйов з перших днів війни.

З тяжкими боями відступав в глибину країни, але завжди був на передовій. Спочатку командир екіпажу, а далі командир танкового розвідвзводу. 1942 року він виходив із оточення під Харковом, а 43-го воював під Сталінградом у складі 2-го бронетанкового корпусу генерала Боданова, громив фашистів з 6-ої армії. За війну Соловйов змінив 7 машин, — а були і Т-26, і Т-34, але саме на тридцятьчетвірці визволяв Київ і всю Україну, воював і визволяв Польщу і під Кенігсбергом закінчив війну. Додому повернувся 45-ого, а 46-ого зустрів свою долю — Любов Сергіївну, з якою через рік відзначить золоте весілля. Усі повоєнні роки Іван Мойсейович працював у колгоспі бригадиром, начальником мехзагону. Уже кілька років ветеран на відпочинку, та не втрачає зв'язок з рідним колгоспом. І в тому, що господарство — одне з міцних в Україні, а чистий доход торік становив 15 млрд карбованців, є й заслуга фронтовика. Адже ті, хто зараз керує господарством, — його учні.

На знімку: Іван Мойсейович і Любов Сергіївна.

Фото Олександра КРЕМКА.

Іван КОРБАЧ, член Спілки журналістів України

Український козак — герой Італії

У родині вагонного майстра Київського залізничного депо Климентія Михайловича Накорчемного та його дружини Ірини Петрівни було шестеро синів і дочка Олена. Тепер дев'яти членів родини Олена Климентівна залишилася одна.

Війна не тільки проклала широку просіку в роді Накорчемних, а й, по суті, знищила майже всю сім'ю.

Першим зник у полум'ї війни старший з братів — Олександр, льотчик бомбардувальної авіації. Після Перемоги родина багато років шукала його слідів. Та на всі запити з багатьох відомств і організацій надходила одна відповідь: «Пропав безвісти». Другий брат — Анатолій боровся в партизанах. При спробі встановити зв'язок з підпіллям у Проскурові (нині Хмельницький) був схоплений фашистами і повішений на привокзальній площі міста. Третій брат — Аркадій на фронті був розвідником, сім разів поранений і контужений. У квітні сорок п'ятого після бою на чехословацькій землі його разом з полеглими поховали у братській могилі. Та Аркадій виявився живим! Дивом вибрався зі свіжозасипаної могили. Довго лежав у госпіталі, з рубцями від ран повернувся до Києва, багато років працював токарем-стругальником у залізничному депо.

Олена Климентівна дбайливо зберігає все, що пов'язане з життям, роботою, участю у війні колись великої родини. Особливе місце в її квартирі — своєрідному родовому музеї — посідають матеріали про старшого брата Олександра. Зберігається тут і остання листівка, одержана з фронту наприкінці літа 1941 року. «Б'ю ворога, живий, здоровий, чого і вам бажаю...» Може, то була остання звістка перед останнім бойовим вильотом?

Одного разу брат Аркадій дивився телепередачу про відкриття в італійському місті Гонзага пам'ятника двом героям Опору — італійцю Скарпоне і російському льотчикові Алессандро. Повідомлялося, що крім імені льотчика ніяких інших відомостей про нього немає. «А що, коли то наш Сашко? — наче пронизало Аркадія. — Те, що росіянин, дарма — для Європи всі радянські тоді були росіянами». А от ім'я те саме. До того ж — льотчик.

Невдовзі стало відомо — у Гонзазі живі люди, котрі особисто знали гарібальдійця Алессандро. До Києва приїхав один з організаторів італійського Опору Оддіно Казолі. Він пам'ятає — у партизанських загонах було чимало радянських бійців, які втекли з фашистських концтаборів. Італійський гість познайомився з родиною Накорчемних, відібрав із сімейних альбомів кілька фотографій Олександра. Одна з них, у формі військового льотчика, привернула особливу увагу. Казолі тоді сказав: «Дуже схожий на одного росіянина, дуже...»

Фотографія полетіла до Італії. А невдовзі від мера міста Гонзага Джовані Барріко надійшов лист. Він повідомляв: «Частина моїх співгромадян упізнала Алессандро». В архівах мерії знайшлося свідчення лікаря Антоніо Сольді, котрий свого часу засвідчив смерть партизана-гарібальдійця, що загинув у ніч на 20 грудня 1944 року. Лікареві показали фотографію з Києва. «Так, так, це той росіянин! У нього був шрам над правим вухом, віком був 25—26 років». Усе збіглося з описами, представленими родиною Накорчемних.

...Його літак збили десь у районі Ростова-на-Дону. Поранений льотчик потрапив до полону. Спочатку перебував в одному з концтаборів у Польщі, потім його вивезли на південь Німеччини. Звідти вдалося втекти до Італії і стати бійцем партизанського загону Опору. Він брав участь у багатьох бойових операціях. Загинув під час звільнення захоплених гітлерівцями заложників, членів родин партизанів, розміщених у школі в Гонзазі.

Це — яскрава сторінка бойової історії італійського руху Опору. Скарпоне (справжнє ім'я та прізвище Альціде Гаран'яні) посмертно відзначено найвищою нагородою Італійської Республіки — золотою медаллю «За військову доблесть». Удостоєний цієї нагороди й Алессандро.

Влітку 1989 року на запрошення муніципалітету Гонзаги Олена Климентівна разом із сином Олександром і племінницею Інною, дочкою померлого напередодні Аркадія, відвідали місто, в якому воював і загинув Олександр Накорчемний. Їх приймали, як то кажуть, на найвищому рівні. Для зустрічі з сестрою та племінниками національного героя Італії з Рима прибули визначні діячі італійського руху Опору. Гості міста побували в школі, де точився бій, бачили місце, де загинув Олександр, поклали квіти на його могилу, ходили вулицею, що носить ім'я «Алессандро». В урочистій обстановці Олені Климентівні передали медаль «Зірка Гарібальді», якою брата нагороджено посмертно...

Багато автографів, пам'ятних сувенірів, пов'язаних з іменем Олександра і містом, де він залишився навіки, привезла Олена Климентівна для домашнього музею.

...Троє братів Ірини Петрівни під час громадянської війни воювали в Богунському полку, товаришували зі Щорсом. Від тих далеких часів живе один переказ. 1919 року Щорс гостював у Києві в родині Накорчемних. Піднявши на руках однолітнього Сашка, він мовив: «Бути тобі, Олександре, героєм!» Збулися пророчі слова легендарного начдива. Олександр Накорчемний, син українського козацького роду, став національним героєм Італії.

Віталій ЖЕЖЕРА, «Голос України»

Є ОСОБЛИВА чарівність у тому, що схожі сюжети в житті несподівано зустрічаються один з одним.

Двадцять літ тому автор цих рядків писав дипломну роботу про студійність — особливе театральне братство, що сповідує лицарське ставлення до Театру. Тему було взято не зі стелі, а саме з такого от студійного театрика, створеного студентом-режисером Віталієм Малаховим. Автор сам мав щастя недовго належати до того зворушливого напівдитячого братства. Було навіть так: вся компанія збиралась на канікулах на репетиції, а мені треба було допомагати батькам ставити новий сарай. І вся компанія приїхала в село й за два дні сарай вже стояв. Звідтоді я отримав ім'я — немов індіянський вождь — Чоловік-у-котрого-на- півночі-є-сарай-поставлений-друзями. Отакий дитсадок. Справжні наші імена ще нічого ні для кого не значили. Коли писався той мій диплом, доводилося пояснювати, хто такий Малахов. Тепер цього вже не треба: Малахова занесено до якихось енциклопедій, він (не за найкращих часів) створив живучий Театр на Подолі, цей театр об'їздив півсвіту, а торік, на престижному Єдінбурзькому фестивалі його вистави «Ніч чудес» та «Яго» забрали головні призи.

Ясно, що індіянські вожді бачаться рідко, але річ не в тім. Минуло двадцять років. І ось, кілька днів тому, у мене задзвонив телефон. Юне створіння сказало: здрастуйте, я пишу диплом, а вас призначено науковим керівником...

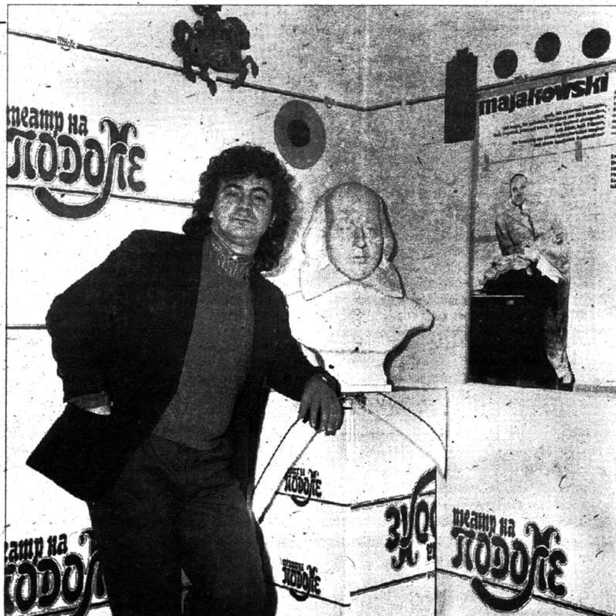
— А про що ви пишете?

— Про Малахова...

У таких випадках кажуть: я трохи не впав. Оце і є зустріч сюжетів. Я зателефонував йому до офісу, як це тепер називається. Хтось там узяв трубку, і я назвався своїм давнім індіянським іменем. Зависла пауза, і, поки вона тривала, я думав: якщо не згадає, гори воно все гаром. Той же голос у трубці озвався:

— Малахов просив передати: якщо ви дзвоните не з самого сарая, а десь ближче, то зачекайте хвилину.

Коротше, була нагода зустрітися. Адже коли про твоє покоління починають писати дипломні роботи — це трохи страшнувато, погодься, читачу, пахне епітафіями й осіннім пейзажем Левітана.

«ЗВЕРЬ, ЛЬВОМ РЕКОМЫЙ...»

...Він розповнів, він вчора повернувся з Единбурга, він був очевидно сумним, а сумні товстуни чомусь здаються особливо сумними. У пам'яті вперто крутилась репліка з його «Ночі чудес»: ЗВЕРЬ, ЛЬВОМ РЕКОМЫЙ, а на порозі з'явилась і зникла Даша, його дочка, шістнадцятирічна красуня, що зіграла минулого літа юну Дездемону в спектаклі «Яго», в незвичайному спектаклі, з Хостікоєвим, Бенюком, Кузнецовим, спектакль грали просто у басейні, у воді — Венеція ж!.. Хто бачив — кажуть, красиво.

Він сказав:

— Не розумію, хто з вас пише диплом — ти чи та студентка? Нехай собі, чому це тебе хвилює?

— Та не в дипломі справа. Ось з'явились раптом якісь молоді люди, які прийшли оцінювати прожите не ними, і ми не знаємо, що то буде за оцінка. Скажи, хіба ти не тому призначив свою Дашу на роль Дездемони, щоб краще збагнути — хто ж ті от, що прийшли? Не для того, щоб дочці подарунок зробити, а саме — щоб дізнатися щось про них?

— Складне запитання. У мене з цього приводу є кілька ... проектів чи що. Приміром, уяви собі «Ромео і Джульєтту», де головні герої — старі, їм обом під шістдесят, і одразу ясно, чому Ромео всюди катастрофічно запізнюється — його просто ноги не носять. А всі інші персонажі — діти, підлітки, розумієш, можливо, смерть Ромео та Джульєтти звільняє їх від мимовільної дитячої жорстокості. Або ще уяви: спектакль, де старий Дон Кіхот, старий Санчо, а всі інші — юні, і Дульсинея теж. Я знаю, це іде від нечистого, але ... зрозуміло?

— Дуже навіть добре зрозуміло. Але ж це якраз воно і є: намагання зберегти щось і щось пояснити собі й іншим перед лицем мінливого часу. Цим люди якраз і зайняті зараз, на переломі. Але мені здавалося, що ти у своєму театрі все зберіг, що варте бути збереженим.

— Я тобі зараз скажу страшну річ: неможливо і не варто нічого зберігати. Тим більше — в театрі. Він — такий, яким ми з тобою його ще застали — вмирає. Ось тобі ще один можливий проект: я б поставив такий собі двоактовий спектакль, у першому акті — «Гамлет», у другому — «Вишневий сад». Причім «Гамлет» тут — це пошук істини як ми її звикли шукати за часів чистого соцреалізму. А «Вишневий сад» — крах надій на подібні ілюзії, крах того, звичного нам, театру. Уявляєш — у фіналі рубають не вишневий сад, рубають підмостки сцени!

— Невже нічого в житті неможливо втримати?

— Я скажу так: на це можна лише сподіватись. І то — в житті, а не в театрі.

— Як же в такому разі вижив Театр на Подолі? Дехто з твоїх акторів з тобою вже п'ятнадцять років, як не більше, що їх тримає?

— Гроші. І професіоналізм. Не віриш? От якби мені довелося взяти тебе в діло, то я взяв би тебе не тому, що нас об'єднує старе братство, а тому, що ти — професіональний журналіст.

— Я погодився б бути непрофесіоналом — заради братства.

— А я ні. Мені це нецікаво. І чи справедливо буде платити тобі ті ж гроші, що й професіоналові?

— Гаразд, зайдемо з іншого боку. Ти кажеш: не варто нічого зберігати. Навіщо ж узяв до свого театру Аду Роговцеву?

— Бо вона по-своєму мучиться тими ж питаннями, що й я. Я, приміром, перестав розуміти, навіщо театр, в чому його сенс. З Адою Роговцевою — це якраз буде спроба ІНШОГО ТЕАТРУ, театру проектів, коли люди збираються, заради якоїсь однієї вистави, на тиждень чи місяць, а не на 15 років. Ось, у кінці місяця, приїздить Роман Віктюк, відновить «Священні чудовиська», там гратиме Ада Миколаївна, Погорєлова з Ісаєвим приїдуть з Москви. Прем'єра 5 — 8 березня, в Оперній студії. Далі для Роговцевої ставитимуть вистави Мархолія, Більченко, Ліпцин, один англійський режисер і, можливо, я. Це буде спроба зберегти щось неповторне і водночас — новий спосіб існування.

— Чому ти не показуєш у Києві свого «Яго»? Дорого орендувати басейн?

— Ви всі шукаєте тут якусь хитрість. Нема її. «Яго» — це факт пережитий. Можна було б відновити виставу й показати в Києві. Але це буде те саме, що знову збудувати для тебе сарай — можна, але чи треба? Той — він був єдиним, неповторним, от і все.

— А як до цього ставляться актори?

— Сердяться, звичайно. Їм хочеться грати, їм потрібні репетиції.

— То що ж їх усе-таки тримає у тебе? Крім зарплати, звісно. Я недавно тримав у руках телефонний довідник дворічної давності — там цілі сторінки заповнені назвами театрів, що зникли, не встигнувши щось осмислити. А вас щось тримає таки...

— Найбільше тримає те, що нічого не тримає! Це їхній власний вибір — спілкування зі мною. Вони нічого не бояться — не бояться піти від мене, не бояться повернутися. Всі, хто спілкується зі мною — вільні, це — основа.

— Кажуть, зараз ти ставиш «Декамерона» — знову для Единбурзького фестивалю?

— Не знаю, можливо. Я ніколи не розумів, що таке «виробнича необхідність», ставлю — коли це мені цікаво.

— У тебе в репертуарі є речі світоглядні — як «Ніч чудес», а є такі, як «Трактирниця» або «Опера мафіозо». Це — заради заробітку, чи як воно суміщається?

— Все просто. От ти ж можеш сьогодні читати вірші Шевченка, а завтра — анекдоти розповідати? Нічого «несумісного» тут нема, це просто різні жанри.

— Як ти пережив своє недавнє сорокаріччя? Важко?

— Не помітив якось. Ніколи було.

— Ось прийде до тебе наша дипломниця й спитає, як учили: скажіть будь ласка, яке місце займає ваш театр у нашому мистецтві. Що скажеш?

— Ніякого місця він не займає. Це театр людей, які не мають жодного відношення до будь-яких «процесів». Мені здається, що Більченко або Ліпцин ставляться до справи серйозніше, ніж я.

— Тоді все ж незрозуміло, що вас тримає на світі так довго? От тебе конкретно що тримає?

— Мене — те, що я більш нічого не вмію робити, окрім як займатися театром. Крім того, я страшенно консервативний, театр, оця моя компанія для мене — така сама даність, як батьки. Обов'язок перед ними — з того ж розряду. Я вчора, вилітаючи з Единбурга, — плакав. Дощ ішов, і плакалось якось по-дитячому. Річ у тім, що мені там запропонували роботу якраз у театрі проектів, тобто, можна вибирати заради конкретного проекту кого завгодно на певний час, Дастіна Хофмана чи кого хочеш. Це те, чого я хотів би. Але — як же я покину цих людей, тут, у Києві?

— То що ж змінилось? По-моєму — нічого. Ті ж старі істини...

— Я скажу, що змінилось. Ми постаріли. Це означає, що істини, які ми знали з дитинства теоретично, — як-от істина про «сльозу дитини» — ці істини тепер наповнилися для нас змістом. І зміст цей — драматичний. От і все.

— У мене потім було таке враження, що він не все сказав. Або, точніше, сказав усе, про що запитувалося, але так, як це у нього завжди — непрямо, невловимо, обтічно.

Втім, що значить «називати речі своїми іменами»?

У нього це означає: називати їх щоразу так, як вони бачаться, уникаючи категоричної прямоти.

Це — не неточність. Але й не занудна «точність».

Ота репліка — «Зверь, львом рекомый...» — у його «Ночі чудес» звучить дуже іронічно — як насмішка над бажанням занадто конкретно пояснити щось більше, ніж будь-яка конкретність. Водночас там є біль — від неможливості висловитись раз і назавжди.

До речі, «Ніч чудес» було поставлено ще за часів, «слишком ненадежных истин», як казав Окуджава, за часів, коли конкретика була в пошані.

Ось він щойно сказав: не хочу повертатись до «Яго», це вже минуле.

Але до «Ночі чудес» — повертався, й неодноразово, зараз вистава йде в новій редакції. Чому? Каже: актори текст знають, чому б і не зіграти?

Звісно, насміхається, нічого, я звик, а як було колись бідному Управлінню культури: добитися реально контрольованого репертуарного плану від Малахова — це було щось!

Як не дивно, але, здається, саме це його й тримало: стабільна нестабільність. Такий собі Геракліт — все тече, ну й хай тече.

Хто бачив його сімейне помешкання, тепер чи раніше, той не міг не бути враженим — воно нагадує привал, або якусь контору, яка щойно переїхала на нове місце, а ще більше це нагадує розхристаний циганський табір, причім ті цигани торгують комп'ютерами. Сидиш, каву п'єш, бесідуєш — раптом з якогось кутка несподівано з'являються якісь чужі люди й так само несподівано зникають.

Не втримався, спитав:

— Ти хто більше — єврей чи циган?

— Єврей, звичайно. А циган в роду, здається, не було.

— Я — не про те, а про оцей прохідний двір.

Він у відповідь пробурчав щось на зразок того, що, мовляв, де ти бачив, щоб у театрі можна було жити й працювати якось інакше?

На фото Михайла САЧКА: Віталій Малахов.

Арт-факс

Пригоди нашої зорової поезії в Європі

Хто каже, що наша поезія гірша за європейську чи американську, має чудовий аргумент не на свою користь: Микола Сорока за два тижні видав у Великій Британії книгу своєї зорової поезії, що нечасто вдається навіть самим британцям.

Чи то вірші такі гарні, чи то Британія засумувала за чимось периферійним і незрозумілим, але факт залишається фактом. І наші можуть.

Єдине, чого наші не можуть, так це прочитати цю книгу з дуже свіжою назвою «Ще не вмерла Україна», адже в Україну приїхало чи не кілька примірників збірки. Так воно, може, й краще: всі знатимуть, що вона є, але ніхто не читатиме.

Провінційне свято джазу

Серед поліських пісень і суржикових вигуків під гітару у виконанні безвусих бомжів, викинутих немічною школою на асфальт, у Рівному тривалі роки не вмовкає джазова музика. Твори Армстронга, Еллінгтона, Міллера, Уоррена, Фергюссона лунають завдяки Олександрові Гайдабурі — керівникові джаз-оркестру Рівненського державного інституту культури й Миколі Бондаренку — керівникові біг-бенду музучилища. Недарма їхні концерти називають «святом джазу».

Вечори слов'янської музики в Іспанії

Недавно завершилося автобусне турне до Іспанії балету Національної опери. Автобус, як відомо, — транспорт не дуже регулярний, отож артисти перший концерт давали просто з коліс, не встигнувши перепочити. Але втома не затьмарила успіху. Опері пощастило трохи більше. Для неї замість коліс знайшли крила. Десь зо дві сотні співаків запрошені на «Вечори слов'янської музики». В найкращих залах Мадрида звучать арії з опер «Мазепа», «Запорожець за Дунаєм», «Тарас Бульба». Ці самі твори прозвучать і в Барселоні.

А потім — Київ, другий прем'єрний спектакль «Лоенгрін» Вагнера.

Атракціон небаченої щедрості

Нового року відбулася презентація нового музею — сучасного українського мистецтва в Кривому Розі, що його заснувала місцева організація Спілки художників України. Цікаво те, що перша експозиція повністю стала власністю музею: понад сто робіт одразу було подаровано новому закладу культури місцевими художниками. А серед них такі відомі митці, як Г.Синиця, І.Авраменко, Ю.Бондаренко, В.Кудря, С.Ботезат, С.Дубцова.

Мало який музей України може пишатися таким вагомим подарунком. Щедрість у наш скрутний час гідна поваги. Але справа, здається, ще й у тім, що сьогодні мало експозиційного простору в Україні і тільки подарувавши роботу, дехто має шанс побачити її на виставці.

«Чорні очка, як терен...»

Вірменіє! Вірші твої
Птахами над кордони стрімко линуть...
І ось в Тараса у гостині
Бринять серцям, всім сущим в Україні.

Ці віршовані рядки налинули на мене від почуття причетності до великої поезії, що не знає кордонів, а йде від душі до душі. І мені, українцеві, були близькі вірменські вірші, що звучали у столичному Українському домі, у його Тарасовій світлиці. Справжнім святом став творчий вечір поета Геннадія Погосяна. Услід за ліричними віршами йшла музика, за музикою — пісня, за піснею — танець, і навіть ... живопис: народний художник України Михайло Бароянц подарував поетові Погосяну свою картину. І то було свято всієї громади.

Леонід ПІДЛУЖНИЙ.

На знімках: вірші читає поет Геннадій Погосян; «Чорні очка, чорні очка, як терен, як терен...» — виспівувала Аллочка Григорян, лауреат Міжнародного конкурсу «Київська весна — дітям Чорнобиля» і фестивалю «Червона калина». Ця восьмирічна дівчинка — улюблениця всієї вірменської громади Києва.

Фото автора.

Факт

● *Житомир*

ЖИТИ СТАНЕ ВЕСЕЛІШЕ, ЖИТИ СТАНЕ КОШТОВНІШЕ

В області розвідані родовища коштовного декоративного каменю. Де? Будь ласка — в Коростенському, Володар-Волинському та Ємільчинському районах. Породи відзначаються гарним забарвленням, надзвичайною міцністю, неглибоким заляганням, що й робить їх придатними для кар'єрного видобутку. Тепер запаси цінного декоративного каменю обчислюються 80 мільйонами кубометрів. Є з чого тесати нові погруддя!

● *Одеса й Миколаїв*

ФЕСТИВАЛЯТЬ...

Посол України у Франції і його колега в Польщі надіслали дирекції фестивалю «Червона рута» листи із подякою за гастролі лауреатів фестивалю в названих країнах. Пан Ю.Кочубей, зокрема, пише з Парижа: « Ці концерти стали важливим кроком на шляху подолання існуючих у світі стереотипів про українську культуру як про традиційно-етнографічну, а відтак і провінційну» й зазначає, що практику таких поїздок доцільно в майбутньому продовжити.

А «Рута» тим часом почала (й закінчила) два перші відбіркові тури фестивалю, фінал якого відбудеться цього року в Криму, — одеський і миколаївський. Цього року південь заявок на участь у «Руті» подав більше, ніж 93-го. Здійснювати суддівство на відбіркових турах музикознавцям «Рути» допомагає «громадськість» — Рух, «Зелений світ» і «Просвіта».

Профіль

Маляр-блукалець

На двері повісили колодку. На цьому скінчився, якщо не згадувати високих слів рецензентів, показ частки того, чим жив і на що здатен у минулому Івано-франківський маляр Ярослав Яновський.

Його ім'я відоме багатьом, хто з-за кордону цікавиться українським мистецтвом, але не дуже знане — в нашій державі. Так сталося, що декому він знайомий як духовний брат пана Мазоха, член секти місіонерів «Вір і тобі дадуть», позашлюбний син Жириновського. Ніхто і не здогадується, але дехто підозрює, що це той самий високий блондин, біля якого музи набирають тілесного вираження, пташки «дуріють від кайфу» і відлітають у теплі краї раніше визначеного часу.

Сам Ярослав Яновський свідчить: шукаючи свічку своєї творчості, серйозно заблукав. Його можна зрозуміти, бо після чергового повернення з-за кордону (а це була Верхня Австрія) він заявив, що побував в горах, де зустрівся з гуцулами, які ходять в панталонах до колін. З великими не сперечаються, сказав якось геній, тому доводиться і втілене на полотні сприймати як належне.

Та здивувало інше. На фієсті-трієнале в Кракові не раз згадували про цього маляра-блукальця, хоча там не було репрезентовано жодного його твору. Напевне й справді високі імпульси комунікуються на небі та не вимагають фізичних ознак. Всі і так відчувають присутність майстра...

На знімку: художник намалював щось і назвав це «Всесвіт». Прийшли друзі, і кожен забрав цього потрошку. От і у нас є «Шматок Всесвіту».

Тарас ГУПАЛО.

Прем'єра

Я ЛЮБЛЮ!

Ще кілька років тому прем'єрні покази нових фільмів на Одеській кіностудії були настільки частими, що сприймалися як звичайнісінькі, буденні, можна сказати, факти. Та «економічні негаразди» неабияк вдарили й по кіномистецтву. Поява будь-якої нової стрічки сприймається тепер мало не як героїчний вчинок тих, хто таки подужав знімальний марафон. А коли фільм ще й удався! Саме таке можна сказати про нову стрічку «Я люблю!», що її на Одеській кіностудії створив режисер-постановник Олександр Черних за прозою Вікторії Токаревої, яка написала й сам сценарій. О.Черних — з Москви. Однак з Одеською студією співробітничає не вперше: був сценаристом «Астенічного синдрому» славнозвісної Кіри Муратової, здружився з багатьма працівниками студії під час зйомок цієї стрічки. І тепер ось — дебют в якості режисера-постановника.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Заявка

В театрі Образцова — українська мова

У міжнародному фестивалі театрів ляльок «У Петрушки», який проходив у московському театрі ляльок імені С.Образцова, від України взяли участь два театри — Київський театр маріонеток і Волинський обласний театр ляльок — з виставою Владислава Дворського «Принцеса-стрибунка», яку поставив заслужений діяч мистецтв Борис Азаров. Автори тричі виходили на сцену під бурхливі оплески глядачів. Вперше в цьому театрі звучала українська мова.

Волиняни не послухались деяких доброзичливців, мовляв, російський глядач не зрозуміє... Але у великій залі театру місць не вистачало для всіх бажаючих, щоб послухати чарівну мелодію українського слова.

Богдан БЕРЕКЕТА.

Волинська область.

Таланти

Дев'ятирічна музикантка

Напрочуд вдалим був дебют школярки з селища Вільшанки Ганни Удавої на минулорічному обласному конкурсі скрипалів та піаністів «Відкриваємо нові таланти». Тоді дев'ятирічна вихованка Вільшанської школи мистецтв стала лауреатом. А днями спеціальне журі, яке відбирає претендентів на міжнародний конкурс музикантів, що відбудеться в березні цього року в Харкові, занесло до списку учасників ім'я школярки. За словами директора школи Олександра Іванова, нині Ганнуся менше грає на скрипці, а більше на піаніно. Бо на конкурсі виступатиме як піаністка, виконуватиме твори Ревуцького, Шумана, Гріга, Стравинського.

Микола ВОЛОК.

Кіровоградська область.

Несподіваний ракурс

Пише коротко й страшно

Несподіваним доробком дебютував торік у десятому числі журналу «Київ» початкуючий буковинський літератор з села Перківці Кельменецького району Віктор Волощук. Він представив на суд читачів низку демонологічних оповідань, з яких віє жахами, містикою, чортівнею. Цю прозу, нашпигований характерниками, упирями, відьмами, схвально зустріла критика в особі письменника, лауреата Державної премії імені Тараса Шевченка Валерія Шевчука. Він дав високу оцінку початківцеві, похвалив за те, що той взявся за відродження жанру містичного оповідання в українській літературі, назвав його «людиною зі своїм голосом».

Прочитане в «Києві» — це лише дещиця з великого доробку молодого автора. Він хоч сьогодні готовий видати книгу (талановитих!) творів, але ніхто поки що не береться її профінансувати.

Василь БАБУХ.

Чернівці.

Юрій ДОЦЕНКО, «Голос України»

КЛУБИ усіх ліг українського футболу активно готуються до другого кола чемпіонату країни, матчі якого для команд вищої ліги розпочнуться 4 березня. Ми починаємо розповіді про те, як команди проводять тренувальні збори, які зміни сталися в них.

Сьогодні розповідь про донецький «Шахтар», що бере участь у розіграші Кубка Співдружності-95. Ці змагання проходять у Москві на штучних полях. Наші земляки у груповому турнірі перемогли «Ширак» (Гюмрі) — 2 : 1, «Нуравшон» (Бухара) — 5 : 2 і «Флору» (Таллінн) — 1 : 0. У півфіналі гірники зустрілися з «Динамо» (Тбілісі). Рахунок 1 : 0 на користь «Динамо». Завтра у фінальному матчі тбіліссці зустрінуться зі «Спартаком».

Перед від'їздом гірників до Москви наш власкор взяв інтерв'ю у віце-президента ФК «Шахтар» Юрія КОЛОЦІЯ.

ГІРНИКИ НЕ ЗРАДЖУЮТЬ МЕТІ

— Як увійшли у новий спортивний рік?

— Підготовчий період розпочали в Ізраїлі, де провели три зустрічі — перемога, нічия і поразка. У складі команди було 27 футболістів. Збори, вважаю, пройшли успішно. На користь має піти і участь у розіграші Кубка Співдружності.

— Які зміни в команді?

— Перш за все — у «Шахтарі» новий головний тренер, Володимир Сальков. Але визначення «новий» тут навіть недоречне. В.Сальков, як пам'ятають болільники зі стажем, протягом кількох сезонів виводив на поле знамениту «кубкову» дружину гірників у ранзі капітана. Опісля успішно тренував «Шахтар». Команда сприйняла заміну на капітанському містку нормально. Щодо колишнього головного тренера, то нині В.Яремченко у відпустці. У нього багато престижних запрошень на роботу, навіть з російських клубів. Яким буде остаточний вибір — його особиста справа. А причини відставки Валерія Івановича, гадаю, добре відомі: невдалий виступ команди на європейській арені, три поразки підряд на фініші першого кола національного чемпіонату.

— Це зміни на тренерському містку. А які нові гравці з'явилися, хто пішов?

— Після зборів в Ізраїлі ми вирішили відмовитися від послуг двох наших ветеранів, хоч вони, звичайно, багато віддали нашій команді. Маю на увазі капітана гірників Юрія Біличенка та досвідченого захисника Віктора Смигунова. Однак у футболі вони залишаються. Як мені відомо, хочуть продовжити свій активний спортивний вік в інших командах. Вирішив перейти на тренерську роботу і славетний Віктор Грачов, який прийме одну із футбольних дружин Донецька. Донині залишається у «шахтарському» строю Сергій Ященко. Не підтверджуються балачки і про перехід в один із провідних клубів Росії захисника національної збірної України Сергія Попова — він лишається в «Шахтарі». Щоправда отримав травму і нині проходить курс лікування у Донецьку.

Щодо новачків, то маємо молоде перспективне поповнення. Це — вихованець команди «Динамо» (Саки) захисник Володимир Петрушенко, 17-річний нападаючий із севастопольської «Чайки» Сергій Дранов, досвідчений центральний захисник із команди першої ліги «Сталь» (Алчевськ) Олег Гопей. Великі надії покладаємо і на юного захисника Віктора Доценка, що прийшов із львівських «Карпат». Підписали ми контракти і з кількома юними, 15—16-річними, вихованцями місцевих спортивних шкіл, футбольного інтернату. Як бачите, ставимо на молодь, на місцеві таланти.

— Ви згадали про збори «Шахтаря» в Ізраїлі. Здається, ця країна стала справжньою футбольною меккою для команди. Тут за місцеві клуби ще недавно грали успішно Віктор Чанов, Ігор Петров та інші. А як нині?

— Сьогодні наші земляки там не виступають. Але українці є. Скажімо, успішно грає за один із місцевих клубів колишній київський динамовець Іван Яремчук. Навіть два голи нам забив. Виступає тут і наш донбаський хлопець із Сніжного Роман Пилипчук. До речі, ми взяли його на замітку.

— Яку мету ставить надалі перед собою донецький «Шахтар»?

— Як і раніше, боротися за чемпіонське звання. Адже ми не набагато відстаємо від киян. Тож уся боротьба попереду!

На фото: гравець «Шахтаря» Сергій Онопко, старший брат якого грає за «Спартак».

Володимир СНІТКО, «Голос України»

«Бронза» «Афган-Києва»

***У** МОСКВІ відбувся турнір на Кубок світу з міні-футболу серед інвалідів-ампутантів, у якому вперше взяла участь збірна команда України і виборола третє місце. Це вагомий результат для нашої ще досить юної команди.*

Футбол серед інвалідів-ампутантів в Україні ще зовсім молодий і розпочав свій лік близько трьох років тому, з приїздом до України американського бізнесмена Білла Беррі, який започаткував такий спорт в Америці ще у 80-х роках, показавши особистим прикладом, як, не маючи ноги, можна прекрасно володіти м'ячем. З того часу і почали наші хлопці грати в футбол. Це було щось нове, цікаве, з'явилася можливість поспілкуватися з такими, як сам. Хтось приходив до команди, хтось йшов з неї, і лише нещодавно команда оформилась організаційно у футбольний клуб «Афган-Київ». Коли сформувався її кістяк, вона стала майже професіональною, хоча це не головна мета цього футболу...

Такі команди були сформовані і в інших містах України.

Проводила турнір Міжнародна асоціація футболу інвалідів (АФІ). Її ініціативу підтримали спонсори, над турніром оголосили патронат Міжнародний параолімпійський комітет (ІРС), Олімпійський комітет Росії (ОКР) та Міністерство соціального захисту населення Росії.

Найважче було забезпечити участь команд далекого зарубіжжя, тому й вирішив оргкомітет провести Кубок світу, допустивши до участі в змаганнях по дві збірні Росії, Узбекистану, України, а також збірні Північної Осетії та Удмуртії.

Збірну команду України було сформовано на базі команди «Афган-Київ», підсиленої гравцями Харкова та Одеси. Статус другої збірної України одержала команда «Металіст» з Харкова.

Урочисте відкриття турніру відбулось у футбольно-легкоатлетичному манежі ЦСКА. На ньому були присутні президент Міжнародного олімпійського комітету Хуан Антоніо Самаранч, президент ОКР Віталій Смирнов, президент РФС В'ячеслав Колосков. Пан Самаранч пообіцяв спортсменам та організаторам турніру, що буде добиватися включення їхнього виду спорту до програми параолімпійських ігор. Затим високі гості спостерігали за поєдинком збірних Росії та України. Наша команда, на жаль, поступилася з рахунком 0:2.

Надалі перша збірна зіграла зі збірною Північної Осетії — 4:0, подолала другу збірну України — 12:0, зіграла з другими збірними Узбекистану та Росії внічию — 0:0 і 1:1. Передостаннього і останнього дня турніру перша українська збірна здолала першу збірну Узбекистану — 3:1 і збірну Удмуртії — 2:1.

У підсумковому заліку перше та друге місце поділили перші збірні Росії та Узбекистану, а перша збірна України зайняла третє місце.

«Забезпечила участь у цьому турнірі двох збірних Асоціація футболу інвалідів України (АФІУ) на чолі з її президентом Борисом Воскресенським, — говорить начальник команди Ростислав Окунський. — Значну матеріальну допомогу подали спільне українсько-британське підприємство «Дункан-Київ» і АТ «Колумбус».

Під час турніру федерації інвалідного спорту України та Узбекистану заявили про вихід з АФІ, щоб мати пізніше змогу порушити питання про свій вступ до Міжнародного параолімпійського комітету.

ЧЕМПІОНАТ УКРАЇНИ 94—95 РОКІВ

КАЛЕНДАР ІГОР ДРУГОГО КОЛА

25 лютого — субота. Кубок України 1/8 фіналу. «Динамо» (Київ)—«Торпедо»(Запоріжжя).

1 березня — середа. (Матч-відповідь). «Торпедо» (Запоріжжя) — «Динамо» (Київ)

18 ТУР. 4 березня — субота. «Карпати» (Львів) — «Нива» (Вінниця), «Нива» (Тернопіль) — «Волинь» (Луцьк), «Кремінь» (Кременчук) — «Темп» (Шепетівка), СК «Миколаїв» (Миколаїв)— «Верес» (Рівне), «Кривбас» (Кривий Ріг)—«Металург» (Запоріжжя), «Шахтар»(Донецьк) — «Дніпро» (Дніпропетровськ), «Таврія» (Сімферополь) — «Чорноморець» (Одеса).

5 березня — неділя. «Торпедо» (Запоріжжя) — «Зоря- Малс» (Луганськ), «Прикарпаття» (Івано-Франківськ) — «Динамо» (Київ).

19 ТУР. 10 березня — п'ятниця. «Чорноморець» — «Карпати», «Дніпро» — «Таврія», «Динамо» — «Шахтар», «Металург» — «Прикарпаття», «Зоря-Малс» — «Кривбас», «Верес» — «Торпедо», «Темп» — СК «Миколаїв», «Волинь» — «Кремінь», «Нива» Вц — «Нива» Тр.

20 ТУР. 14 березня — вівторок. «Карпати» — «Нива»Тр., «Кремінь» — «Нива»Вц., СК«Миколаїв» — «Волинь»,«Торпедо» — «Темп», «Кривбас» — «Верес», «Прикарпаття» — «Зоря-Малс», «Шахтар» — «Металург», «Таврія» — «Динамо», «Чорноморець» — «Дніпро».

24 березня — п'ятниця. Олімпійський відбірковий турнір. Збірна Хорватії — збірна України.

25 березня — субота. Першість Європи. Збірна Хорватії — збірна України.

29 березня — середа. Олімпійський відбірковий турнір. Збірна України — збірна Італії. **Першість Європи.** Збірна України — збірна Італії.

21 ТУР. 2 квітня — неділя. «Дніпро» — «Карпати», «Динамо» — «Чорноморець», «Металург» — «Таврія», «Зоря-Малс» — «Шахтар», «Верес» — «Прикарпаття», «Темп» — «Кривбас», «Волинь» — «Торпедо», «Нива» Вц — СК «Миколаїв», «Нива» Тр — «Кремінь».

22 ТУР. 6 квітня — четвер. «Карпати» — «Кремінь», СК «Миколаїв» — «Нива» Вц, «Кривбас» — «Волинь», «Прикарпаття» — «Темп», «Шахтар» — «Верес», «Таврія» —«Зоря-Малс», «Чорноморець» — «Металург», «Дніпро» — «Динамо».

10 квітня — понеділок. Кубок України 1/4 фіналу. «Торпедо» або «Динамо» — «Таврія», «Темп» —«Дніпро», «Нива» Тр — «Шахтар», «Чорноморець» — «Нива» Вц.

23 ТУР. 14 квітня — п'ятниця. «Динамо» — «Карпати», «Металург» — «Дніпро», «Зоря-Малс» — «Чорноморець», «Верес» — «Таврія», «Темп» — «Шахтар», «Волинь» — «Прикарпаття», «Нива» Вц — «Кривбас», «Нива» Тр — «Торпедо», «Кремінь» — СК«Миколаїв».

17 квітня — понеділок. Кубок України 1/4 фіналу. Матчі-відповіді. «Таврія» — «Торпедо» або «Динамо», «Дніпро» — «Темп», «Шахтар» — «Нива» Тр, «Нива» Вц — «Чорноморець».

24 ТУР. 21 квітня — п'ятниця. «Карпати» — СК «Миколаїв», «Торпедо» — «Кремінь», «Кривбас» — «Нива» Тр,«Прикарпаття» — «Нива» Вц, «Шахтар» — «Волинь», «Таврія» — «Темп», «Чорноморець» — «Верес», «Дніпро» — «Зоря-Малс», «Динамо» — «Металург».

25 квітня — вівторок. Олімпійський відбірковий турнір. Збірна Естонії — збірна України.

26 квітня — середа. Першість Європи. Збірна Естонії — збірна України.

25 ТУР. 30 квітня — неділя. «Металург» — «Карпати», «Зоря- Малс» — «Динамо», «Верес» — «Дніпро», «Темп» — «Чорноморець», «Волинь» — «Таврія», «Нива» Вц — «Шахтар», «Нива»Тр — «Прикарпаття», «Кремінь» — «Кривбас», СК «Миколаїв» — «Торпедо».

26 ТУР. 4 травня — четвер. «Карпати» — «Торпедо», «Кривбас» — СК «Миколаїв», «Прикарпаття» — «Кремінь», «Шахтар» — «Нива» Тр, «Таврія» — «Нива» Вц, «Чорноморець» — «Волинь», «Дніпро» — «Темп», «Динамо» — «Верес», «Металург» — «Зоря-Малс».

8 травня — понеділок. Кубок України 1/2 фіналу.

27 ТУР. 12 травня — п'ятниця. «Зоря-Малс» — «Карпати», «Верес» — «Металург», «Темп» — «Динамо», «Волинь» — «Дніпро», «Нива» Вц — «Чорноморець», «Нива» Тр — «Таврія», «Кремінь» — «Шахтар», СК «Миколаїв» — «Прикарпаття», «Торпедо» — «Кривбас».

16 травня — вівторок. Кубок України 1/2 фіналу. Матчі-відповіді.

28 ТУР. 20 травня — субота. «Карпати» — «Кривбас», «Прикарпаття» — «Торпедо», «Шахтар» — СК «Миколаїв», «Таврія» — «Кремінь», «Чорноморець» — «Нива» Тр, «Дніпро» — «Нива» Вц, «Динамо» — «Волинь», «Металург» — «Темп», «Зоря-Малс» — «Верес».

29 ТУР. 24 травня — середа. «Верес» — «Карпати», «Темп» — «Зоря-Малс», «Волинь» — «Металург», «Нива» Вц — «Динамо», «Нива» Тр — «Дніпро», «Кремінь» — «Чорноморець», СК «Миколаїв» — «Таврія», «Торпедо» — «Шахтар», «Кривбас» — «Прикарпаття».

28 травня — неділя. Кубок України. Фінал.

30 ТУР. 1 червня — четвер. «Карпати» — «Прикарпаття», «Шахтар» — «Кривбас», «Таврія» — «Торпедо», «Чорноморець» — СК «Миколаїв», «Дніпро» — «Кремінь», «Динамо» — «Нива» Тр, «Металург» — «Нива» Вц, «Зоря- Малс» — «Волинь», «Верес» — «Темп».

31 ТУР. 5 червня — понеділок. «Темп» — «Карпати», «Волинь» — «Верес», «Нива» Вц — «Зоря-Малс», «Нива» Тр — «Металург», «Кремінь» — «Динамо», СК «Миколаїв» — «Дніпро», «Торпедо» — «Чорноморець», «Кривбас» — «Таврія», «Прикарпаття» — «Шахтар».

10 червня — субота. Олімпійський відбірковий турнір. Збірна України — збірна Хорватії.

11 червня — неділя. Першість Європи. Збірна України — збірна Хорватії.

32 ТУР. 15 червня — четвер. «Карпати» — «Шахтар», «Таврія» — «Прикарпаття», «Чорноморець» — «Кривбас», «Дніпро» — «Торпедо», «Динамо» — СК «Миколаїв», «Металург» — «Кремінь», «Зоря-Малс» — «Нива» Тр, «Верес» — «Нива»Вц, «Темп» — «Волинь».

33 ТУР. 19 червня — понеділок. «Волинь» — «Карпати», «Нива» Вц — «Темп», «Нива»Тр — «Верес», «Кремінь» — «Зоря-Малс», СК «Миколаїв» — «Металург», «Торпедо» — «Динамо», «Прикарпаття» — «Чорноморець», «Шахтар» — «Таврія», «Кривбас» — «Дніпро».

34 ТУР. 23 червня — п'ятниця. «Карпати» — «Таврія», «Чорноморець» — «Шахтар», «Металург» — «Торпедо», «Зоря-Малс» — СК «Миколаїв», «Верес» — «Кремінь», «Темп» — «Нива» Тр, «Волинь» — «Нива» Вц, «Дніпро» — «Прикарпаття», «Кривбас» — «Динамо».

ІНФОРМАЦІЯ про випуск акцій

Акціонерного товариства «Українське майно»

1. Назва емітента: Акціонерне товариство "Українське майно", в подальшому Товариство. Товариство створюється з метою сприяння розвитку економіки України, одержання акціонерами прибутку від будівельного, виробничого та інших напрямів діяльності Товариства.

2. Установчі збори засновників, де було прийняте рішення про створення Товариства та випуск акцій, були проведені 3 січня 1995 р. (Протокол № 1).

3. Засновники Товариства: Повне Товариство «Київ-Либідь», Фонд підтримки реформ.

4. Статутний фонд Товариства складає 33. 060. 000. 000 крб., поділений на 33. 060 простих акцій на пред'явника номінальною вартістю один мільйон карбованців кожна.

5. Власники акцій мають право на отримання дивідендів з чистого прибутку Товариства, на отримання пропорційно кількості акцій майна Товариства у випадку ліквідації Товариства, на переважне право придбання акції товариства нової емісії, на участь в управлінні Товариством.

6. Установчі збори акціонерів збираються після підписання та сплати понад 60% акцій Товариства.

7. Дивіденди власникам акцій виплачуватимуться за результатами діяльності Товариства один раз на рік.

8. Фактор ризику при придбанні акцій: загострення соціально-економічного становища в Україні та зміна законодавства.

9. Гроші за акції перераховуються на р/р 4467305 в КРУ ЗАКБ «Лісбанк», МФО 300067.

Довідки по телефону 296-32-06.

Информация о втором выпуске акций

АО Инвестиционной Компании «Агропром-инвест»

Характеристика эмитента

Акционерное общество Инвестиционная Компания «Агропром-инвест» (в дальнейшем — Компания) создано по решению собрания учредителей 5 мая 1994 г. в виде акционерного общества открытого типа. Местонахождение: г. Киев, ул. Институтская, 25.

Предметом деятельности Компании является: осуществление совместного инвестирования путем эмиссии ценных бумаг и их размещения, операции с ценными бумагами.

На момент принятия решения о втором выпуске акций объем уплаченного и зарегистрированного Уставного фонда Компании составляет 3 млрд крб.

Данные об эмиссии

Решение о втором выпуске акций было принято общим собранием акционеров (протокол № 4 от 24.10.1994 г.). Запланированный объем эмиссии составляет 70 000 000 000 (семьдесят миллиардов) крб. Компания выпускает 700 000 (семьсот тысяч) простых именных акций номинальной стоимостью 100 000 крб.

Акции выпускают под номерами 000001—700000 одной серией.

Акционерами могут выступить юридические и физические лица.

Акционер (его представитель) имеет право принимать участие в общем собрании акционеров Компании по принципу: десять акций — один голос. Акционер может владеть не более 20 % акций от общего размера Уставного фонда Компании.

Срок продажи акций Компании устанавливается с 24 января 1995 г. по 24 июля 1995 г.

Владелец акций Компании имеет право распоряжаться ими по своему усмотрению (продавать, дарить, передавать по наследству и т. д.), однако при этом он обязан в первую очередь предложить свои акции для выкупа Компании. Право собственности на акции их следующий владелец приобретает с момента внесения соответствующей записи в книгу регистрации акций.

Данные о предыдущей эмиссии

АО ИК «Агропром-инвест» произвела первый выпуск простых именных акций на общую сумму 3 000 000 000 (три миллиарда) крб. в количестве 30 000 (тридцать тысяч) штук по номинальной стоимости 100 000 крб. за одну акцию.

ВСЕ, ОТ ШУРУПА ДО СВЕТИЛЬНИКА, —

ИЗ «ЭЛЬДОРАДО»

Для тех, кто выполняет работы по строительству, ремонту и отделке объектов, мы обеспечим комплексные поставки электротехнического, осветительного, отопительного и сантехнического оборудования, мини-электростанций, отделочных и строительных материалов из Германии по Вашему предварительному заказу.

Сегодня Вы оплачиваете свой заказ в карбованцах, а в течение установленного Вами времени обеспечиваете себя валютным товаром, независимо от инфляции, точно в срок.

- Вы экономите время и средства
- Вы получаете весь необходимый материал в одном месте
- Вы защищены от инфляции
- Для Вас индивидуально устанавливается система скидок.

Для тех, кто хочет быстро и качественно оформить свой офис или квартиру, фирма «Эльдорадо» выполнит все работы из собственных материалов.

Для заключения контрактов мы ждем Вас на выставке-продаже в салоне-магазине «Эльдорадо» по адресу: г. Харьков, центр, ул. Чубаря, 10/12. Тел.: 47-12-19, 47-15-98.

УКРАЇНСЬКА ПРАВНИЧА ФУНДАЦІЯ
UKRAINIAN LEGAL FOUNDATION

ОГОЛОШУЄ КОНКУРС
на заміщення вакантної посади
ДИРЕКТОРА ПРОГРАМИ
"Кодифікація законодавства України".

Вимоги до претендентів:
- вища юридична освіта;
- досвід організаторської роботи;
- вільне володіння українською, англійською мовами;
- вміння працювати на комп'ютері.

Тим, хто зацікавиться роботою Фундації, за бажанням буде надіслана додаткова інформація про нашу діяльність.

Заяви та короткі відомості про себе надсилайте за адресою: Київ-33, вул. Саксаганського, 41, Українська Правнича Фундація. З поміткою " На конкурс".

Термін подання документів - місяць з дня публікації оголошення.

Перший Київський авторемонтний завод
реалізує нові вантажні автомобілі ГАЗ-3307 з дизельними двигунами, ГАЗ-3302 «ГАЗЕЛЬ», трактори МТЗ-82УК, а також диски «Фередо» до автомобілів ГАЗ-53.
ЦІНИ ЗАВОДУ ВИГОТОВНИКА.
Адреса: м. Київ, вул. Фрунзе, 86.
Тел.: (044) 417-34-41; 417-82-44; 417-20-37.
Факс (044) 417-36-41.

'95 **КОТИРОВКИ ВЕКСЕЛЕЙ НА 02.02.95В КБ "ПРИВАТБАНК"** '95

ВЕКСЕЛЕДАТЕЛЬ	Покупка векселей	Продажа векселей
	в % к номиналу	
Авдеевский коксохим. з-д	66,8	
Алчевский металлург. к-т	67,0	
Днепровский металлург. к-т	50,2	55,1
Ингулецкий ГОК		78,4
Коксохим. з-д им. Калинина		73,2
Металлург. к-т им. Петровского		65,0
Металлург. к-т г. Енакцево	64,2	
Никопольский з-д ферросплавов	67,8	
Новокриворожский ГОК		76,4
Орджоникидзевский ГОК	66,1	
Центально-Городской ГОК	65,9	69,8
ПО «Павлоградуголь»		69,4
Южный ГОК	66,1	70,6
Баглейский коксохим. з-д	60,9	68,4
ПО «Южный машиностроительный з-д»		86,0
Черноморский флот		75,1
ВМС Украины		75,0

в Днепропетровске: (0562) 79-05-95, 79-05-96, 79-05-97, 79-00-00, 47-70-52.
в Киеве: (044) 227-54-22

'95 '95

Государственное производственное объединение
«Проэкс»

принимает заказы на изготовление столярных изделий из древесины хвойных пород:
— оконные блоки раздельной конструкции;
— дверные блоки филенчатые цельнодеревянные;
— плинтус, наличник, рейку, вагонку, доску пола, брус по размерам заказчика.

Реализует:
шпалы железнодорожные широкой колеи (непропитанные) I, II, III типа;
пиломатериалы обрезные.

Форма оплаты — предоплата, безотзывный аккредитив.
Возможен бартер на продукты питания.

320070, г. Днепропетровск, пр. Карла Маркса, 60, каб. № 529, 532. Телефоны: (0562) 45-21-32, 45-33-90, 44-16-37. Факс: (0562) 44-06-23.

До відома акціонерів банку «Оболонь»!

Загальні збори акціонерів відбудуться 9 лютого 1995 року о 14 год. 30 хв. за адресою: м. Київ-94, вул. Попудренка, 34, 2-й поверх, кімната 209 (водогрязелікарня).

Порядок денний:
1. Звіт правління та ревізійної комісії про діяльність банку в 1994 р.
2. Про використання нерозподіленого прибутку.
3. Різне.

Телефони для довідок: 418-97-41, 412-73-68.

Газосварка без карбида!

У Вас проблемы с карбидом, кислородом, ацетиленом?

Не беда, обращайтесь к нам. Мы производим промышленные электролизно-водные газосварочные установки

ТЕРЕ-1.5Т

Толщина свариваемого металла 0.5 ... 5мм,
Выход газовой смеси 1500 л/час,
Максимальная потребляемая мощность 4.5 КВт
Обеспечиваем гарантийное и послегарантийное обслуживание

Звоните: (0572) 23-0127, 32-1903, 20-5396
Пишите: 310115 Харьков-115, а/я 3151
Приходите: г. Харьков, ул. Котлова, 29

Только установки фирмы "Технолог" заменяют ацетиленовый сварочный пост!

Інформація про випуск акцій

Акціонерного товариства «Центр фінансових технологій»

1. Назва емітента: Акціонерне товариство «Центр фінансових технологій», в подальшому Товариство. Товариство розташоване за адресою: 252133, м. Київ, Печерський узвіз, 8, створюється з метою сприяння всебічному розвитку економіки України, одержання акціонерами прибутку від діяльності Товариства.

2. Установчі збори засновників, де було прийнято рішення про створення Товариства та випуск акцій, були проведені 15 грудня 1994 р. (Протокол № 1).

3. Засновники Товариства: Національний інститут економічних програм, Інститут економічних реформ.

4. Статутний фонд Товариства складає 34. 000. 000. 000 крб., поділений на 34.000 простих акцій на пред'явника номінальною вартістю один мільйон карбованців кожна.

5. Власники акцій мають право на отримання дивідендів з чистого прибутку Товариства, на отримання пропорційно кількості акцій майна товариства у випадку ліквідації Товариства, на переважне право придбання акцій Товариства нової емісії, на участь в управлінні Товариством.

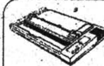
6. Установчі збори акціонерів збираються після підписання понад 60% акцій та сплати не менше 30% номінальної вартості акцій.

7. Дивіденди власникам акцій виплачуватимуться за результатами діяльності Товариства один раз на рік. Виплата дивідендів для фізичних осіб буде провадитись за адресою Товариства або на їх власні рахунки. Дивіденди для юридичних осіб перераховуватимуться на їх розрахункові рахунки.

8. Фактор ризику при придбанні акцій: загострення соціально-економічного становища в Україні та зміна законодавства.

9. Гроші за акції перераховуються на р/р 4467004 в КРУ ЗАКБ «Лісбанк», МФО 300067.

Довідки по телефону (044) 295-14-50.

Фірма "Творчість" розпродає
японські широкі матричні прінтери (А3)
CPF-136 RA $120 !!!
Термін розпродажу обмежений!
Телефони: (044)224-12-04, 221-56-80, 221-53-01

Реклама в газеті «Голос України». Телефон 441-89-34. Факс 449-85-62.

Календар «ГУ»

Наталка Поклад:

«Це ж наш патріарх»

Минуло 84-річчя Івана Гончара

«Це ж ваш патріарх!», — погрозливо-випитуюче казали чини в погонах. Дуже хотіли залякати і пригнути, але тільки засвічували й будили інтерес.

Знала Івана Макаровича понад 30 років. Прийшла в його хату студенткою і знайшла в ній храм. Несла в той храм свою сповідь і свої клопоти. Вчилась у ньому чути й розуміти і саму себе, і свій народ, що повільно згасав духом і не шукав, не міг уже шукати сил, аби пробудитись. А в храмі Гончара ця сила пробудження дзвеніла, нуртувала, кликала.

Бачила Івана Макаровича різного: в офіційній обструкції і творчо натхненного, окраденого зайшлими пройдисвітами і обдарованого найвищими урядовими нагородами та славою, в колі найближчих друзів і серед прихованих, підступно-улесливих та одвертих, цинічно-жорстоких ворогів, забутого всіма — і щасливо втомленого від лавини шанувальників та прихильників... Навіть у горі — внутрішньо просвітлений, м'який і розуміючий. Великий Українець, свідомий своєї високої місії у сколоченому й немилосердному світі. Доброта, інтелігентність, гідність — може, найвизначальніші його риси. І тому так любили Гончара всі, хто торкається серцем його серця. Свідомо взяв на себе великий обов'язок Митця й Громадянина — зберегти вогонь роду й донести його прийдешнім вікам, — і вже не відступився. З'єднав розірвані ланки вічного шляху нашої культури — аби ми зосталися зрячими і змогли іти далі...

І.ГОНЧАР «Святитель».

Тісно яструбові в місті

Опівдні до корпункту зателефонували з вулиці Чехова.

— Приїжджайте, — почулося з трубки. — У нас незваний гість. Кілька годин тому чуємо — брязнуло скло на веранді. Ми вибігли і побачили на підлозі в сінях якогось рябого птаха, а навколо нього осколки розбитої шибки...

Мерщій беру репортерську сумку з фотоапаратами, їду...

Господиня запросила до хати. А тим часом онук Андрійко, випереджаючи події, вже ніс до кімнати клітку з птахом, обережно відчинив її і сказав:

— Ось він.

З дерев'яної скриньки, наїжачившись, дивився на нас охристої масті гостродзьобий птах. При наближенні моєї руки він залопотів крильми, почав загрозливо сичати.

Хлопчик швидко опустив у клітку захищену рукавицею правицю і безперешкодно вийняв звідти незваного гостя. На світлі я розгледів, що то був яструб-перепелятник. Звідки ж узявся він у густонаселеному міському кварталі? Адже живе і полює цей птах виключно в польових або лісових умовах.

Очевидно зрадити своїй звичці його примусив голод. У пошуках поживи птах перетнув міську межу. До будинку його, швидше всього, приманили горобці. Можливо, переслідуючи одного з них, яструб невдало зманеврував між деревами, і горобець устиг сховатися під гілками, а переслідувач на великій швидкості врізався в шибку...

Господарі надавали невдасі невідкладну допомогу — обливали його водою, впорскували вологу в дзьоб, аби привести до тями.

Птах ожив. Але, побачивши людей, переполошився, залопотів крильми і почав безпорадно кружляти по кімнаті, шукаючи виходу. Його увагу привернуло дзеркало і він кинувся туди, але політ закінчився падінням. Птаха зачинили до клітки, наспіх виготовленої з дерев'яної скриньки.

Згодом Андрійко вирішив нагодувати крилатого гостя. Крізь шпарки в клітці він понасовував йому шматочків м'яса. Та птах не брав. Тоді втрутився дідусь — витяг яструба з клітки і силоміць почав напихати дзьоб їжею. Але той відригував м'ясо.

— Мабуть, хворий, — мовила господиня. — Або до цього часу перебуває в стані шоку.

Та хвороби у нього, очевидно, не було. Та й шок тут ні при чому. Так поводить себе кожен яструб, якщо він ріс на волі — вона для нього понад усе. Неволити птаха — значить приректи його на загибель. Трапезувати з людських рук він нізащо не буде.

— Ну що ж, Андрійку, відчиняй засувку.

Хлопчик вийняв настороженого птаха, погладив його обвислі крила і розслабив руку. Яструб, відчувши себе вільним, блискавкою шугонув поміж віттям, стрімко набрав висоту.

Внизу на засніженому подвір'ї ще довго стояв самотній хлопчик. Біля його ніг лежала клітка з відчиненими дверцятами.

Такі випадки у Чернівцях почастішали.

Бувало, яструби гинули від сильних ударів об віконне скло. Хижаки, які ніколи раніш не залітали в міста, дедалі частіше роблять це в пошуках поживи. Відбувається непомітна урбанізація яструбиного племені. І не тільки його. До міста тягнуться сороки, граки, дрозди, навіть жайворонки.

Василь БАБУХ.
Фото автора.

Чернівці.

Італійці в Одесі

В Одесі розпочався фестиваль італійської оперної музики. В його програмі — опери «Травіата», «Ріголетто» та «Аїда» Дж. Верді і «Тоска» Дж. Пуччіні. Їх поставили відомі італійські диригенти Рікардо Капассо та Коррадо де Сесса, які заздалегідь спеціально приїхали до Одеси і працювали з трупою театру. Вони залишилися дуже задоволеними майстерністю тутешніх оркестру, хору, солістів. З одеситами в сольних партіях виступають також співачки з Італії та Румунії. А спонсором фестивалю стала італійська компанія КТІП, що відома наданням послуг у сфері нафтохімічної промисловості, проте й культури не цурається.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

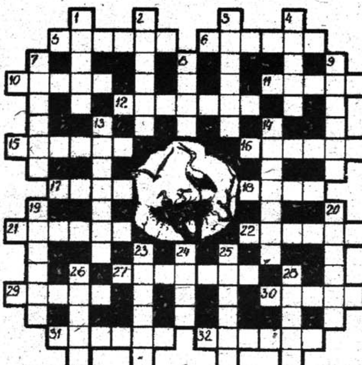
Музеї

Меценати, врятуймо нашу пам'ять!

Київ, Хрещатик, 15, помешкання 33 — це адреса квартири-музею знаменитого українського співака Бориса Гмирі, це і адреса створеного фонду його імені, це і адреса його близьких людей, котрі тепер упорядкували, зберігають, прагнуть увічнити як надбання України творчу спадщину нашого видатного земляка. А це — справжнє багатство: сотні записів творів у виконанні Бориса Гмирі, ноти, з якими працював оперний співак, листи, щоденники, книги — усе, чим жив і творив своє мистецтво Борис Гмиря. На фасаді будинку є меморіальна дошка. Але данина пам'яті і визнання таланту Бориса Гмирі не повинні обмежуватися нею. Пам'ять просто зобов'язана зберегти культурну спадщину. Треба рятувати плівки із записами його концертів, котрими насолоджувався, без перебільшення, весь світ. Час невблаганний, записи можуть зітліти. А робота над кожним із них вимагає щонайвищої кваліфікації і, звичайно, коштів. Привернути увагу меценатів — така мета нині у Фонду імені Бориса Гмирі. Тож і було днями влаштовано прийом у квартирі-музеї, фонді і просто одному з непересічних київських помешкань. У затишній творчій атмосфері цього дому прийом удався. Посол Канади в Україні пан Франсуа А.Матіс з дружиною, поет і народний депутат України Петро Осадчук, радник Міністерства культури Андрій Кочур, журналісти завдяки господарям Фонду імені Бориса Гмирі, зокрема, Ганні Принц та Василеві Королю, відчули атмосферу творчості Бориса Романовича і, безумовно, перейнялися проблемами самого фонду. Меценати, відгукніться! На вас чекає справа, варта вашої уваги.

Світлана ПИСАРЕНКО.

Кросворд «Міфи»

По горизонталі: 5. Одне з імен Навії, міфічної потвори, яка несе людям розлад психіки, пристріт. 6. Бог вогню у полян та інших українських племен Наддніпров'я. 10. Молоде Сонце, що його народжує в найдовшу ніч року богиня Коляда. 11. Дерево, яке, за віруваннями давніх українців, має донорську енергетику і сповнює людину силою. 12. Божество води в давньоукраїнській міфології. 15. Давньоримський бог неба, що походить від етруського Сатра, аналогічного з давньоукраїнським Стрибогом. 16. Дискредитовані пізніше християнством старовинні українські міфи і перекази, які виконувалися як плачі на тризнах і як священні космогонічні тексти. 17. Безжалісна і байдужа до людського горя одноока баба-велетень, чиє ім'я стало прозивним.18. Святилище, жертовник, який ще з часів Трипілля означав домашнє вогнище, господу. 21. Найвродливіша в поселенні дівчина, яку на святі Перуна обирали дівою вогню, нареченою бога. 22. Носій вогню і хранитель мудрості, якому поклонялися протоукраїнці ще до виникнення землеробства. 27. Одна з двох першооснов буття, створених, згідно з давньоукраїнською космогонією та філософією, Дажбогом. 29. Бог Сонця весняного рівнодення у давніх українців, чиє свято відзначали навесні чоловіки. 30. Дополітеїстичний образ-тотем протоукраїнців, як із початком землеробства стали поклонятися родючій ниві. 31. Праукраїнський бог нічного неба, зодіак, який навчив давніх українців землеробства, а пізніше став богом ремесел. 32. Скіфський цар, за правління якого скіфи підкорили Ольвію та грецькі колонії у Криму.

По вертикалі: 1. Птах радості і слави з жіночою головою і жіночою груддю. 2. Герб-символ, який єднає Україну із загадковою Атлантидою. 3. Давньоукраїнська назва сузір'я Малої Ведмедиці. 4. Головний бог Придніпров'я в IV-II тис. до Р. Х., коли сузір'я Тельця було сузір'ям весняного рівнодення. 7. Одна з назв статуї, що зображає язичницького бога. 8. Один з верховних богів Аратти-Оріяни, бог неба, чиє ім'я, можливо, з часом трансформувалося в назву «Русь». 9. Шумерська богиня кохання й родючості, писемні згадки про яку зустрічаються на глиняних табличках Оріяни задовго до появи Шумеру. 13. Таємничий метал з Атлантиди, перстень з якого, за легендою, міняє колір перед смертю володаря. 14. Одна з давньоукраїнських назв жриці-волхви, дискредитована пізніше християнством. 19. Давньоукраїнська назва Пояса Оріона. 20. Бог шлюбу і подружнього кохання у давніх українців. 23. Бог Сонця, якому праукраїнці поклонялися ще до появи астрономічних знань і поняття про зодіак. 24. Одне з імен Дани, праукраїнської богині рік. 25. Духи предків у давньоукраїнській міфології, яких особливо вшановували на свято Різдва. 26. Давньоукраїнська богиня перемоги. 28. Назва сузір'я Стрільця, головного сузір'я зодіаку за давньоукраїнською космогонією.

Відповіді до кросворду, надрукованого 21 січня

По горизонталі: 3. «Вакханки». 6. Ваганти. 7. Гореничі. 8. Туптало. 9. Оглоблин. 13. Агесандр. 16. Гондіус. 17. Левченко. 18. Інженер. 19. Багряний.

По вертикалі: 1. Авантюра. 2. «Сажотрус». 3. Вишгород. 4. Ханенко. 5. Кипчаки. 10. Григорій. 11. Бриджек. 12. Ноосфера. 14. Говерла. 15. Адгезія.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.
Видавець — Президія Верховної Ради України.
252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

♦ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Індекс 60955.
Тираж 529471.

Комбінат друку видавництва «Преса України».
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311023.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.